

GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, SRPANJ 2008. ■ GODIŠTE II ■ BROJ 10 ■ CIJENA: 5 kn ■ ISSN 1847-4076

DOGAĐAJNICA 2

Uspostavljena Slavonska crkvena pokrajina

Svećeničko ređenje u požeškoj Katedrali

Slovenski svećenici u posjetu Požeškoj biskupiji

Sjednica Prezbiterskog vijeće

ŽIVOT MLADIH 10

Biskupijski dan mladih

Priredba učenika Katoličke klasične gimnazije u Požegi

Misa zahvalnica za požeške srednjoškolce

GOSPODARSTVO 20

Zvonimir Ergović, poduzetnik iz župe Gospe Fatimske u Lužanima

SAKRALNA BAŠTINA 21

Voćinska crkva – jedinstveni gotički spomenik

Jedanaesta godišnjica utemeljenja Požeške biskupije i imenovanja biskupa dr. Antuna Škvorčevića

(5. srpnja 1997. - 5. srpnja 2008.)

Uspostavljena nova Đakovačko-osječka metropolija

Hodočašće u Lurd

DRUGO HODOČAŠĆE VJERNIKA POŽEŠKE BISKUPIJE

POSEBAN PRILOG
str. 11-18

POŽEŠKI BISKUP UPUTIO PISMO VJERNICIMA O USPOSTAVI SLAVONSKE CRKVENE POKRAJINE

Za čvršći rast Isusove crkve i duhovno dobro ljudi

Piše: Ljiljana Marić

Snimio: M. Sokol (GK)

▲ S uspostave Đakovačko-osječke crkvene pokrajine u Đakovu 18. lipnja

Požeški biskup dr. Antun Škvorčević sazvaio je 20. lipnja članove Zbora savjetnika, Stolnog Kaptola, arhiđakone i dekane svoje Biskupije, te ih je u Dvorani bl. Alojzija Stepinca u Požegi obavijestio da je papa Benedikt XVI. minuloga 18. lipnja uspostavio Đakovačko-osječku crkvenu pokrajinu u koju je ušla i Požeška biskupija. O tomu je dao službeno priopćenje apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj msgr. Mario Roberto Cassari u Đakovu toga istoga dana. Biskup je protumačio svećenicima razloge i važnost te odluke, o kojima je prije nekoliko godina raspravljao i dao svoju potporu Zbor savjetnika, Prezbitersko vijeće i dekanatski skupovi svećenika te Biskupije.

Slavonija je zanemarivana i osiromašivana

Biskup Škvorčević je ujedno predstavio svoje Pismo, upućeno vjernicima, koje je u

Hvala biskupu Antunu

Hvala i Vama, preuzvišeni gospodine, Antune, požeški biskupe, koji ste od prvih početaka podržavali prijedlog što ga je HBK podnijela Svetoj Stolici. Bez Vaših prijedloga i spremnosti na hrabre korake, bez Vaše osjetljivosti za crkvene i druge potrebe Slavonije u cjelini i traženja prikladnih rješenja, te bez Vaše podrške, ne bi bila moguća niti ova rješenja što ih je donio Sveti Otac. Preporučujem se i radujem daljnjoj, nadam se još plodnijoj suradnji naših dviju biskupija unutar nove crkvene pokrajine.

(iz govora nadbiskupa Marina Srakića 18. lipnja 2008.)

nedjelju, 22. lipnja čitano u svim crkvama Požeške biskupije. Uz obavijest o utemeljenju Slavonske crkvene pokrajine biskup u Pismu kaže: «Zakonik kanonskoga prava navodi da se crkvena pokrajina uspostavlja radi promicanja zajedničke pastoralne djelatnosti susjednih biskupija u skladu s okolnostima osoba i mjesta i da bi se unapređivali međusobni odnosi dijecezanskih biskupa (usp. kan. 431 § 1). Osnivanje Slavonske crkvene pokrajine ima povijesno i pastoralno opravdanje. Još u srednjem vijeku Slavonija je uz Hrvatsku i Dalmaciju bila posebna kraljevina. Krajevi Slavonije, uključujući i Srijem, za vrijeme osmanlijske vladavine kroz 160 godina dijelili su istu tešku sudbinu koja ih je čvrsto povezala. Osim toga, stanovništvo tih područja ima karakterna obilježja, različita od stanovništva susjednih hrvatskih pokrajina, govori svojim dijalektom. Slavonija je jedna od četiri hrvatske pokrajine, koja obiluje prirodnim bogatstvima. No, u novije doba, za vrijeme komunističke vlasti bila je zanemarivana i osiromašivana, što se osjeća sve do danas. Teško su je pogodila stradanja u Domovinskom ratu, osobito zapadnu i istočnu Slavoniju, s gradom Vukovarom i Pakracom, čije posljedice još nisu izliječene. Ove posebnosti hrvatskog Istoka traže da im se pristupi s posebnom brigom i pažnjom te pomogne u nastojanju oko duhovne i materijalne izgradnje.»

Pokrajinski identitet i dostojanstvo

Nadalje, u Pismu biskup ističe: «Kad je u sjevernom dijelu Hrvatske 1852. godine ustanovljena Zagrebačka metropolija nazvana je *Hrvatsko-slavonska crkvena pokrajina*. Nije se u njezinu nazivu mogla zanemariti Slavonija kao zasebna povijesno-politička stvarnost. Kada je pak

1969. godine uspostavljena Splitsko-makarska crkvena pokrajina sa sjedištem u Splitu i Riječko-senjska sa sjedištem u Rijeci, nije uspostavljena i crkvena pokrajina u Slavoniji, jer je na tom području u to vrijeme postojala samo jedna biskupija (Đakovačka ili Bosanska i Srijemska). Ustanovljenjem Požeške biskupije (koja se prostire na području zapadne i srednje Slavonije) 1997. godine otvorena je mogućnost da se osamostaljenjem Srijemske biskupije i uzdizanjem Đakovačko-osječke nadbiskupije utemelji i Đakovačko-osječka crkvena pokrajina. To je ostvareno odlukom pape Benedikta XVI. te je Slavonija uspostavljena u svom pokrajinskom crkvenom identitetu i dostojanstvu.»

Ne prekidaju se veze sa Zagrebom

»Zacijelo će suradnja među biskupijama u novoj crkvenoj pokrajini doprinijeti čvrstini i rastu Isusove Crkve na hrvatskom Istoku te duhovnom dobru ljudi, iskušanih teškim nevoljama. Požeška biskupija, odsada u sastavu nove Đakovačko-osječke crkvene pokrajine, i dalje je u Zagrebu suvlasnica Međubiskupijskog i Bogoslovnog sjemeništa, zajednički nam je Međubiskupijski crkveni sud i neke druge ustanove, te ona tako u novim okolnostima nastavlja svoju povezanost i suradnju sa Zagrebačkom nadbiskupijom i Metropolijom.

Dok sa zahvalnošću, razumijevanjem i radošću prihvaćamo spomenutu odluku pape Benedikta XVI., molimo da Božji blagoslov pomogne plodnu suradnju među biskupijama na našem području kako bi ona donijela obilje duhovnog dobra dušama», završava biskup Škvorčević u svom Pismu.

Čestitke biskupa Antuna nadbiskupu Marinu i biskupu Đuri

U čestitci nadbiskupu Marinu biskup Škvorčević piše: »Duboko sam radostan što je Vašim strpljivim i mudrim nastojanjem Slavonija s današnjim danom uspostavljena u svom crkvenom regionalnom dostojanstvu, za koje sam se zauzimao od utemeljenja Požeške biskupije. Zahvalan sam papi Benediktu XVI. što je na Vašu molbu i jednoglasnu potporu biskupa Hrvatske biskupske konferencije osamostalio častnu Srijemsku biskupiju, osnovao novu Đakovačko-osječku nadbiskupiju, utemeljio Đakovačko-osječku crkvenu pokrajinu sa suffraganskim biskupijama Srijemskom i Požeškom te Vas imenovao za prvog nadbiskupa i metropolita nove Nadbiskupije i Metropolije (...) Od sveg srca čestitam Vam taj važan povijesni događaj, posebno Vaše promaknuće za nadbiskupa i metropolita. Činim to i u ime svećenika i đakona, redovnika i redovnica, bogoslova i sjemeništaraca, svega Božjeg naroda Požeške biskupije». Jednako tako biskup Škvorčević uputio je čestitku i biskupu Gašparoviću u kojoj među ostalim piše: »Od srca Vam čestitam osamostaljenje drevne Srijemske biskupije te Vaše imenovanje za dijecezanskog biskupa. Vjerujem da će naša suradnja u novoj Đakovačko-osječkoj crkvenoj pokrajini donijeti mnogo duhovnog dobra i uzajamnog obogaćenja našim mjesnim Crkvama».

NA PETROVO ČETVORICA ĐAKONA ZAREĐENA ZA SVEĆENIKE U POŽEŠKOJ KATEDRALI

»Bog vas šalje kao navjestitelje i slavitelje svojih otajstava«

Piše: Silvija Ivanković • Snimio: Duško Mirković

Na svetkovinu apostolskih prvaka sv. Petra i Pavla, 29. lipnja, u požeškoj Katedrali biskup dr. Antun Škvorčević podijelio je svećenički red četvorici đakona. „Evo me!“ odvažno su na poziv Gospodara žetve odgovorili Anto Ivić iz požeške župe sv. Leopolda Mandića, Mihael Kos iz župe sv. Luke evanđelista u Novskoj, Ivan Štivičić iz župe sv. Ilije proroka u Orubici i Ivan Vrbický iz daruvarske župe Presvetog Trojstva. Euharistijskom slavljju, koje je suslavilo četrdesetak svećenika, prisustvovalo je mnoštvo vjernika, posebice iz rodnih župa četvorice ređenika, te redovnice, sjemeništarci i bogoslovi.

Vječno „da“ Isusu Kristu

U uvodnom govoru biskup je pozdravio đakone i sve koji su ih dopratili u Katedralu, njihove župnike, prisutne vjernike, a osobito roditelje ređenika, koji, istaknuo je, s nekim treptajem srca danas ovdje zajedno s našim đakonima prikazuju njihove živote Bogu živome.

– Danas je dan radosti za našu mjesnu požešku Crkvu. Četvorica mladih ljudi izriču svoj „da“ i to ne samo dosmrtni nego vječni „da“ Isusu Kristu svećeniku i žele biti služitelji njegovih otajstava u ovoj našoj mjesnoj Crkvi – kazao je biskup i okupljene vjernike pozvao da, na svetkovinu svetoga Petra i svetoga Pavla koji su položili svoje živote i ugradili ih u temelje Isusove Crkve, svatko od njih bude sabrano, molitveno srce kako bi četvorica đakona u ovom slavlju, u kojemu postaju suobličeni Isusu Kristu, bili povjereni snazi Duha Božjega i u toj snazi

krenuli u svoj život i opečatili naše prostore Isusovim djelom.

Važno je znati odgovor na najsudbonosnije pitanje

U homiliji biskup je istaknuo kako se i danas, kao i kroz cijelu povijest ljudskoga roda, na različitim razinama postavljaju brojna pitanja, a uvijek sa svrhom da život bude bolji, a čovjek ostvaruje svoj poziv dostojanstvenije. Važno je postavljati takva pitanja, kazao je biskup, ali jedno je pitanje temeljno, najvažnije – Tko je Isus Krist svakomu od nas?

– Kad bismo našli odgovore na sva naša ljudska pitanja, a ne bismo znali odgovor na ono najteže, najsudbonosnije pitanje – Zašto smo ovdje i je li smrt kraj? – naša bi sudbina bila pomalo tužna i žalosna. Jedino je Bog snagom Duha svoga kadar preobraziti naše smrtno stanje u život. Stoga mu danas ovdje želimo izraziti svoju zahvalnost - istaknuo je biskup. Kazao je dalje kako na temeljima koji su postavljeni Petrovim sudbonosnim odgovorom „Ti si Krist - Pomazanik, Sin Boga živoga!“ Crkva živi već dvije tisuće godina. Na toj vjeri Petrovoj izvršava svoje poslanje i u našem narodu već 14 stoljeća. Pozvao je vjernike, i osobito đakone, da poput Petra svatko od njih u svom srcu Bogu dade odgovor – Ti si Krist, Sin Boga živoga, u tebi Bog živi i s nama ljudima računa, u nama i po nama ostvaruje svoj naum pobjede života nad smrću.

– Poput Petra i Pavla i ostalih apostolskih nasljednika i suradnika i vas je Isus Krist izabrao svojom suverenom voljom. Pozvao vas je i vi ste prepoznali njegov zov

u svom srcu. Usudili ste se odgovoriti ne svojim snagama nego potpomognuti Isusovim Duhom. On vas snagom toga istog Duha želi osnažiti i pridružiti vas sebi i poslati vas kao svoje vidljive navjestitelje i slavitelje otajstava Božjih, voditelje Božjega naroda. Hvala mu što vas je našao dostojnima izabrati, pozvati i poslati – kazao je ređencima na kraju propovijedi.

Čestitke za svećeničku službu

U znak poniznosti i potpunog predanja Bogu đakoni su se prostrli na tlo ispred oltara dok je okupljena Crkva za njih molila litanije Svih svetih. Potom su pojedinačno pristupali biskupu koji ih je polaganjem ruku u tišini zaređio za Kristove svećenike. Prisutni svećenici pristupili su i na isti način polagali ruke na ređenike u znak prihvaćanja novih članova u zbor prezbitarata. Potom je svaki novozaređeni svećenik pristupio biskupu koji mu je dlanove pomazao svetim uljem, osobitim znakom Božje milosti. Četvorica novozaređenih svećenika pristupila su potom oltaru i po prvi put Bogu prinijela nekrvnu žrtvu.

Na kraju slavlja biskup je čestitao novozaređenim svećenicima. Čestitke je uputio i preč. Stjepanu Beniću na 72 godine svećeništva, preč. Josipu Pašiću na 69 godina svećeničke službe, preč. Stjepanu Ilijašu koji slavi pedesetu godišnjicu misništva, svećenicima Slavku Starčeviću i Željku Volariću na 25 godina misništva te svećenicima koji su prije deset godina, po utemeljenju Požeške biskupije, zaređeni u požeškoj katedrali: Nedjeljku Androšu, Đuri Cvitiću, Pavlu Mokrom i fra Nenadu Meteru.

Biskup Škvorčević s četvoricom novozaređenih svećenika: Ivanom Vrbickým, Ivanom Štivičićem, Mihaelom Kosom i Antom Ivićem.

SVEĆENICI MARIBORSKE NADBISKUPIJE POSJETILI MJESTA BORAVKA SVOJE PROGANE SUBRAĆE U POŽEŠKOJ BISKUPIJI ZA VRIJEME DRUGOG SVJETSKOG RATA

Bilo je to Stepinčevo svjedočanstvo Božje ljubavi prema čovjeku u nevolji

Piše: Ivica Žuljević • Snimio: Duško Mirković

Skupina od stotinu i dvadeset svećenika Mariborske nadbiskupije na čelu s nadbiskupom, msgr. dr. Francom Krambergerom, pomoćnim biskupima msgr. Jožefom Smejem i msgr. Peterom Stumpfom posjetila je 11. lipnja Požešku biskupiju. Bilo je to hodočašće tragom prognanih mariborskih svećenika u II. svjetskom ratu i pohod mjestima njihova boravka u Požeškoj biskupiji u povodu Dana svećeničkog posvećenja. U Požegi ih je dočekaio biskup dr. Antun Škvorčević sa skupinom svećenika svoje Biskupije i primio ih u crkvi sv. Lovre.

Uzdizali dušu Bogu u crkvi sv. Lovre

U pozdravnoj riječi požeški biskup podsjetio je da su u mjesecu srpnju 1941. godine, zauzimanjem nadbiskupa Alojzija Stepinca, u tadašnju zgradu Nadbiskupskog konvikta u Požegi, današnjeg sjedišta Požeške biskupije, bila smještena 132 prognana svećenika Mariborske biskupije. Tijekom daljnjih mjeseci te iste godine dolazili su i odlazili u skupinama i pojedinačno drugi svećenici, dok nisu bili razmješteni najvećim dijelom po župama Zagrebačke nadbiskupije. Istaknuo je mariborskim biskupima i svećenicima da ih prima u crkvi sv. Lovre, jer je ona mjesto u kojem su njihova prognana braća, nakon više mjeseci, ponovno mogla služiti svetu misu, gdje su uzdizali dušu Bogu pronalazeći utjehu i

vapeći za slobodom svoje domovine. Poželio im je da osjete njihovu ranjenu ali Bogu vjernu dušu, da joj se pridruže u molitvi i zahvale Bogu za njihove spašene živote kao i bl. Alojziju Stepincu za njegovu pastirsku jasnoću u ljubavi prema braći u tmurnim vremenima. Biskup Škvorčević je spomenuo da je za njihov dolazak tiskana knjižica pod naslovom *Gostoprinstvo Katoličke Crkve prognanim slovenskim svećenicima u Požegi (1941.-1942.)* iz koje se mogu upoznati s boravkom svoje subraće u ovom gradu te je uručio knjigu nadbiskupu Krambergeru, drugim biskupima i svakom svećeniku.

Tragična iskustva hrvatskog i slovenskog naroda

Nadbiskup Kramberger zahvalio je biskupu Škvorčeviću za srdačan prijam i za sve što čini da se u Požegi očuva spomen na slovenske prognane svećenike koji su povezali ovaj grad s Mariborom. Predao je biskupu na dar kalež kao znak Isusove muke i smrti te trpljenja bl. Alojzija Stepinca i prognanih slovenskih svećenika.

U Katedrali sv. Terezije slijedilo je potom euharistijsko slavlje koje je predvodio nadbiskup Kramberger na slovenskom jeziku u zajedništvu s biskupom Škvorčevićem, svojim pomoćnim biskupima i svećenicima te svećenicima Požeške biskupije. U uvodnom dijelu slav-

lja biskup Škvorčević je goste pozdravio s onim istim bratskim raspoloženjem srca kojim je njihovu prognanu subraću primio bl. Stepinac. Biskup je podsjetio na prošlogodišnji dolazak nadbiskupa Krambergera u Požegu za Stepinčevo i u Jasenovac gdje je na Dan čišćenja pamćenja i spomena mučenika bio molitelj «za žrtve totalitarnih sustava dvadesetog stoljeća, čiju je tragičnost teško iskusio hrvatski i slovenski narod, o čemu svjedoče sedmorica ubijenih svećenika Vaše Biskupije u jasenovačkom logoru i brojni još neistraženi grobovi Hrvata diljem Vaše Nadbiskupije, ubijenih na 'križnom putu' 1945. godine.»

Osobit pohod Božji

– Današnji Vaš dolazak u Požegu zajedno s pomoćnim biskupima i svećenicima nastavak je utvrđivanja uspostavljenih veza između Maribora i Požege, očitovanja zajedništva naših dviju Biskupija u krilu jedne, svete, katoličke i apostolske Crkve, iskazivanje zahvalnosti bl. Alojziju Stepincu za veliko dobročinstvo, molitva za vjernost naših svećenika evanđeoskom poslanju u suvremenom svijetu – kazao je biskup Škvorčević.

U homiliji biskup je uputio mariborskim svećenicima prigodnu riječ za Dan njihova posvećenja. Kazao im je da sebe najtočnije vide i razumiju kad polaze od milosnog dara kojeg su u svetom krštenju i sakramentu svetog reda primili. Istaknuo je da je upravo tako nadbiskup Stepinac gledao njihovu prognanu braću, koju je u pismu od 12. svibnja 1941. predstavio svojim svećenicima riječima: «Mole nas za komad kruha i za krov. Stavljaju nam na raspolaganje svoje dragocjene svećeničke snage i riznicu poklada darova sv. reda, kojima po milosti Duha Svetoga raspolažu. Ako za ikoga, to za njih vrijedi, da nam preko njih Isus u prilici skrajnjeg siromaha kuca na vrata i srce. Mi smo skloni, da u njihovu dolasku gledamo osobiti pohod Božji.» Biskup Škvorčević je rekao da su ih Stepinčevi svećenici u tom duhu primili, o čemu svjedoči i pismo Mije Jelića, ravnatelja Nadbiskupskog konvikta u Požegi kad ih

Svećenici Mariborske nadbiskupije u požeškoj Katedrali na euharistijskom slavlju koje je predvodio nadbiskup Kramberger.

je branio od nekih napada: «Nije pak istina da su slovenski svećenici zbog svoje nezahvalnosti na teret kolegije, jer nezahvalni nijesu, pače i te kako zahvalni, a o teretu se ne može govoriti, jer je katolički zavod dužan da propovijeda nauku Isusovu o ljubavi prema bližnjemu ne samo riječju nego i djelom, pogotovo ako se radi o Kristovim svećenicima».

Pohod jasenovačkoj crkvi i Memorijalnom centru

Kako su shvaćali svoj identitet sami prognani slovenski svećenici, govore njihova brojna pisana svjedočanstva, istaknuo je biskup te je za primjer naveo zapis Vinka Munde, koji je bio četiri godine kapelan u Daruvaru: «Nakon tri duga mjeseca mogli smo tu (u Požegi) sljedeći dan primiti sv. Pričest, i kad smo nakon nekoliko dana dobili dopuštenje za slobodan izlazak, služiti opet i sv. misu. Tko da opiše što smo osjećali, kad smo nakon dugog vremena opet počeli moliti: 'Introibo ad altarem Dei, ad Deum qui laetificat juventutem meam'.» Biskup Škvorčević je potaknuo svećenike da se oslonjeni na Boga i slijedeći primjer svoje prognane subraće obnove u vjernosti svome svećeničkom poslanju.

Nakon mise i zajedničkog objeda mariborski svećenici su u pratnji domaćina pohodili franjevačku crkvu u Požegi a potom krenuli u Jasenovac, gdje su se spomenuli sedmorice ondje ubijene svoje subraće. U Memorijalnom centru primila ih je ravnateljica Nataša Jovičić, koja im je sa svojim suradnicima prikazala tamošnji logor na temelju dosadašnjih istraživanja te nadbiskupu Krambergeru i biskupu Škvorčeviću uručila knjigu s imenima svih do sada utvrđenih jasenovačkih žrtava, među kojima su i slovenski svećenici. U jasenovačkoj župnoj crkvi biskupe i svećenike dočekao je župnik Mario Cimbali s drugim svećenicima Novljanskog i Pakračkog dekanata. Ondje je održana služba Riječi i večernjica u čast Presvetog Srca Isusova, tijekom koje su mariborski svećenici povjerali Božanskom Srcu sebe i svoje služenje.

Svaka žrtva zavrjeđuje poštovanje i pamćenje

Na početku slavlja biskup Škvorčević podsjetio je na zločin Jasenovca, spomenuvši da on još uvijek čeka cjelovitu istinu o događajima tijekom II. svjetskog rata i neposredno nakon njega. Zlo je ovdje progovorio i u nedavnome ratu kada je sama župna crkva bila zapaljena, o čemu svjedoči križ u svetištu, izrađen od izgorjele drvene građe njezine krovne konstrukcije. Podsjetio je na slavljenje Dana čišćenja pamćenja i spomena mučenika, koje se održava u Požeškoj biskupiji na poticaj pape Ivana Pavla II. od Velikog jubileja do danas, s

posebnim pokorničkim bogoslužjem i u ovoj crkvi. »Uvijek uključujemo u taj spomen sve žrtve, bilo kojeg naroda ili vjere, jer svaka žrtva je jednako žrtva, svaka zavrjeđuje jednako poštovanje i pamćenje.» Citirao je već spomenutog svećenika Munde o ubijenim slovenskim svećenicima u Jasenovcu kao i riječi nadbiskupa Stepinca koje je tom prigodom uputio poglavniku Anti Paveliću: «Ovo je sramotna ljaga i zločin koji vapi u nebo za osvetom. Kao što je i čitav Jasenovac sramotna ljaga za Nezavisnu Državu Hrvatsku. Kao svećenik i biskup velim s Isusom na križu oče oprostite im jer ne znadu što čine. Ali čitava javnost napose rodbina ubijenih svećenika traži naknadu i zadovoljštinu da se stave pred sud ubojice koje su najveća nesreća Hrvatskoj.» Biskup je zaključio: «Želio bih zajedno s vama baš tim osjećajima, vapajem za praštanjem i milosrđem danas moliti za sve one žrtve koje su ovdje u Jasenovcu i drugdje do 1945., nakon 1945. i u nedavnom našem Domovinskom ratu pale. Želimo moliti da svi oni koji su nanosili zlo i počinili zločine također nađu Božje milosrđe i smilovanje. Neka upravo takvo naše srce, ispunjeno milosrđem i praštanjem bude blizu i onoj sedmorici vaših svećenika kojih se spominjete».

Čovjek je nakon Boga prva i najveća vrijednost

Nadbiskup Kramberger je u svojoj homiliji rekao da smo se sabrali u jasenovačkoj crkvi kako bismo se »...pomolili za sve žrtve, za sve slovenske žrtve u Hrvatskoj i posvetili molitvu svim hrvatskim žrtvama na slovenskom teritoriju.» Spomenuo je da je Jasenovac Kalvarija više desetaka ljudi ubijenih iz različitih naroda, koji su na križnom putu iz svojih krajeva ovdje doživjeli svoju Kalvariju.

«Kao kršćani znamo i vjerujemo da je svaki čovjek jedinstvena osoba, vrijedna svakog poštovanja i nakon Boga prva i

najveća vrednota. Na tom uvjerenju je izgrađena naša civilizacija, naša kultura. Ovdje u Jasenovcu žrtvama je oduzet ne samo tjelesni život, nego dostojanstvo ljudske osobe, ime i identitet (...) pa čak i spomen. O mnogim žrtvama se tijekom dugih desetljeća nije smjelo govoriti, pisati ili ih spominjati, ali su one živjele u tihom i osobnom spomenu preživjelih majki i očeva. Zato kao kršćani i svećenici želimo na ovom svetom mjestu sve žrtve Jasenovca i drugih logora, u brojnim grobovima na nepoznatim mjestima, preporučiti Kristovoj spasiteljskoj ljubavi, njegovom trpljenju i smrti, njegovoj uskrsnoj pobjedi nad grijehom, nemoću i zlom. Mrtve ne možemo vratiti u život. No, moramo im vratiti ljudsko dostojanstvo nedužne žrtve, ime i identitet. To je dug svake države, koja je vrijedna tog naziva ili imena. To je također svrha našega molitvenog spomen slavlja», zaključio je nadbiskup Kramberger.

Nakon molitvenog slavlja prigodnim domjenkom, na kojem je bila i općinska načelnica Marija Mačković, završen je posjet svećenika Mariborske nadbiskupije.

Mariborski nadbiskup Franc Kramberger, pomoćni biskupi Jožef Smej i Peter Stumpf zajedno s požeškim biskupom Antunom Škvorčevićem na molitvi u jasenovačkoj župnoj crkvi.

Svaki svećenik, kao i mariborski nadbiskup, dobio je na dar knjigu »Gostoprimstvo Katoličke crkve prognanim slovenskim svećenicima«

NA SJEDNICI PREZBITERSKOG VIJEĆA O SVE IZRAŽENIJEM SIROMAŠTVU U SLAVONIJI

Najugroženije su stare osobe s malim primanjima

Piše i snimio: Ivica Žuljević

Na sjednici je najavljenja daljnja pomoć siromašnim učenicima i studentima.

U dvorani bl. Alojzija Stepinca u Biskupskom domu u Požegi 10. lipnja održana je konstituirajuća sjednica trećeg saziva Prezbiterskog vijeća Požeške biskupije. Nakon molitve biskup dr. Antun Škvorčević vijećnike je podsjetio na dva prethodna mandata Prezbiterskog vijeća koja su tijekom deset godina postojanja Požeške biskupije pomagala biskupu u njezinoj upravi te da od novog saziva očekuje suradnju u promišljanju i donošenju odluka o važnim pitanjima daljnjeg života ove mjesne Crkve. Predstavio je dnevni red sjednice i istaknuo da ga je na svoj način odredilo sve izraženije siromaštvo ljudi u Slavoniji i održavanje Opće biskupske sinode u Rimu o Božjoj riječi te da valja promisliti što naša mjesna Crkva mora u tom pogledu učiniti u svojim nastojanjima iduće pastoralne godine. Polazeći od kratkog ulomka iz Poslanice Korinćanima u okviru molitve Trećeg časa biskup je podsjetio vijećnike kako činjenica različitih darova, koje Duh daje svećenicima i vjernicima laicima u Crkvi, snažno govori da nitko ne može sam učiniti sve. Nužno je upućen na druge, i stavljajući u zajedništvo s njima svoje sposobnosti doprinosi izgradnji Božjeg naroda, jer isti Bog ne čini sve u jednome, nego sve u svima. Pozvao je vijećnike da u toj svijesti vjere dadnu svoj doprinos u petogodišnjem mandatu

Prezbiterskog vijeća te da u tom duhu žive povezanost s drugom braćom svećenicima i vjernicima laicima u izgradnji svoje mjesne Crkve.

Nastaviti s karitativnim projektima

Nakon toga konstituiran je treći saziv Prezbiterskog vijeća tako da su u skladu sa Statutom Vijeća utvrđeni njegovi članovi po službi koju obnašaju, po izboru i po biskupovu imenovanju. Na biskupov prijedlog jednoglasno je prihvaćeno da među članove Vijeća po izboru bude uključen i jedan predstavnik katoličkih škola Požeške biskupije. Zatim je za tajnika Vijeća izabran kancelar Ivica Žuljević a u skupinu župnika u postupku za uklanjanje župnika izabrani su: msgr. Vjekoslav Marić, msgr. Mijo Dukić, Matija Juraković, Ivan Nikolić i Josip Bogović.

Na temu *Socijalna slika Hrvatske, osobito Slavonije - Crkva i siromaštvo* govorio je Gordan Črpić, voditelj Centra HBK za socijalni nauk iz Zagreba. Slojeviti prikaz spomenutog stanja pomogao je vijećnicima da uoče kako su na području Požeške biskupije najugroženije stare osobe s malim primanjima. Biskup Škvorčević je spomenuo kako dosadašnje projekte karitativne naravi, posebno stipendije siromašnim učenicima i studentima, smještaj siromašnih srednjoškolaca u Kolegij u Požegi te

pružanje pomoći obiteljima s brojnog djecom i starim osobama prognanim iz BiH s tamošnjim mirovinama, treba zadržati i iduće pastoralne godine. Upoznao je vijećnike s nabavljenom kućom u Zagrebu, koju je Požeška biskupija namijenila za siromašne studente, a započet će djelovati sljedeće školske godine. Zaključeno je da Ivan Nikolić, Nikola Jušić i Pavao Mokri zajedno s generalnim vikarom Josipom Klarićem izrade prijedlog za cjelovitiji pastoral siromašnih iduće pastoralne godine, koji će biti predstavljen na Biskupijskom danu u rujnu ove godine.

Jedinstvena župna kateheza

Potom je Josip Krpeljević prikazao temu Opće sinode biskupa u Rimu *Riječ Božja u životu i poslanju Crkve*. Bio je to poticaj da vijećnici rasprave o nekim pitanjima naviještanja Božje Riječi u Požeškoj biskupiji te je u tom sklopu istaknuta važnost župne kateheze i suradnja s vjeroučiteljima laicima. O njoj je progovorio Mario Rašić iz Katehetskog ureda. Zaključeno je da se trenutačno u Požeškoj biskupiji župna kateheza ne provodi po jedinstvenom konceptu, kojeg će izraditi Katehetski ured i predstaviti ga na početku nove pastoralne godine prigodom Biskupijskog dana.

Generalni vikar Josip Klarić izvjestio je o zajedničkom ostvarivanju određenih pastoralnih programa u tekućoj pastoralnoj godini i planovima za sljedeću. Zaključeno je da će on s povjerenicima za pastoral, posebno za pastoral obitelji, mladih i duhovnih zvanja pripremiti program za iduću godinu, i to tako da on bude usklađen s nastojanjima oko pomoći siromašnima i planom župne kateheze, te će ga predstaviti na Biskupijskom danu. Biskup Škvorčević upoznao je vijećnike s najnovijim dokumentom hrvatskih biskupa *Direktorij za pastoral sakramenata u župnoj zajednici* i naglasio da će on biti od velike pomoći u svim nastojanjima iduće pastoralne godine kojega će primiti svaki župnik i vjeroučitelj laik.

Na kraju sjednice biskup je podsjetio na jednogodišnje djelovanje Katoličke klasične gimnazije u Požegi i Virovitici, na upis u novu školsku godinu te na uvjete srednjoškolaca za stanovanje u Kolegiju u Požegi i studenata u Domu u Zagrebu.

BISKUP ŠKVORČEVIĆ POSJETIO U NAŠIČKOJ BOLNICI NASTRADALE HODOČASNIKE

Duhovna solidarnost u patnji i tuzi

Piše i snimio: Ivica Žuljević

Hodočasnici iz Đurđenovca u Međugorje, koji su 23. svibnja nastradali u prometnoj nezgodi nedaleko Doboja u Bosni i Hercegovini, prevezeni su 25. svibnja u našičku bolnicu. Nakon stručne medicinske obrade njih 17, na čelu sa župnikom fra Rikardom Pataftom, zadržani su u toj bolnici. Posjetio ih je 26. svibnja biskup dr. Antun Škvorčević u pratnji kancelara Ivica Žuljevića i našičkog dekana Branka Šipure. Pred bolnicom biskupa je dočekaao našički gradonačelnik Krešimir Žagar, ravnateljica bolnice dr. Vesna Čačinović Matić, glavna sestra Adela Strišković i medicinska sestra Dragica Štefančić iz Katoličke udruge medicinskih sestara i tehničara u Požeškoj biskupiji. Pridružio im se i fra Ferdo Posavec, župni vikar u Đurđenovcu sa skupinom vjernika.

Duhovnom snagom nadvladati tjelesne boli

Ravnateljica bolnice prikazala je biskupu stanje bolesnika, a potom su ih zajednički posjetili u bolničkim sobama te se zadržali

li nešto više u razgovoru s fra Rikardom. Hodočasnici su biskupu ispričali svoje iskustvo nesreće, povjerali svoje patnje zbog prijeloma različitih dijelova tijela i očitovali pouzdanje u Boga, sa zahvalnošću što su ostali na životu. Biskup im je iskazao duhovnu solidarnost u patnjama, posvjedočio potresenost težinom nesreće koja se dogodila, pružio riječ utjehe i naglasio kako u događajima mi vidimo tek ono izvanjsko, površno, a da ne uspijevamo prozreti pozadinu, dubinske uzroke i njihovo značenje, protumačiti zašto su se dogodili. Istaknuo je da iz vjere znamo kako su poginuli i oni koji su preživjeli na otajstven način pridruženi Isusovim patnjama i smrti, te da tako sve naše životne težine i neprotumačivosti dobivaju svoj smisao koji im daje Bog. Zazvao je na njihove patnje Božji blagoslov i poželio da duhovnom snagom nadvladaju tjelesne boli.

Neka Isusova Majka duše ispuni mirom

Biskup je po saznanju za ovu nesreću uputio pismo župnom vikaru fra Ferdi

Posavcu u kojem je iskazao svoje suosjećanje i bratsku blizinu obiteljima poginulih te nastradalima.

– Povjeravam Božjoj milosrdnoj ljubavi sve preminule. Molim za njihove najbliže utjehu Duha Svetoga, svjetlo i snagu u boli rastanka. Neka Isusova Majka svojim zagovorom pomogne da ranjeni što brže ozdrave, najteže nastradale izbavi iz smrtne pogibelji a svima ispuni dušu mirom – stoji među ostalim u pismu.

▲ Biskup dr. Antun Škvorčević i našički dekan Branko Šipura u pohodu đurđenovačkom župniku Rikardu Patafti.

GRADONAČELNICI VIROVITICE, DARUVARA I BRODSKO-POSAVSKI ŽUPAN KOD BISKUPA

Žele pomoći u ostvarenju crkvenih programa

Piše i snimio: Ivica Žuljević

Biskup dr. Antun Škvorčević u Biskupskom domu primio je 2. lipnja virovitičkog gradonačelnika Ivicu Kirina, a sljedećeg dana daruvarskog gradonačelnika Zvonka Cegledića. Gradonačelnik Kirin izrazio je spremnost da njegovo Poglavarstvo pomogne određene crkvene programe u tom gradu na čemu mu je biskup zahvalio. Ivica Šoh, ravnatelj Katoličke klasične gimnazije u Virovitici, predstavio je njezin rad te je istaknuo kako je već u idućoj školskoj godini potrebno osigurati prikladniji prostor za njezino što bolje funkcioniranje. Gradonačelnik je zajamčio da će u skladu s obećanjem Hrvatske vlade pomoći da se osigura primjeren prostor već u novoj školskoj godini. Razgovaralo se i o dovršenju obnove franjevačkog samostana u Virovitici, izgradnji župnog stana u Milanovcu, župne crkve u Taborištu i filijalne crkve u Koriji.

S daruvarskim gradonačelnikom te s daruvarskim župnikom Brankom Gelemanovićem biskup je razgovarao o

obilježavanju spomena stote obljetnice rođenja biskupa Josipa Salača, posebno o znanstvenom skupu, koji će se održati u studenom ove godine. Razmotrena je mogućnost da se u Daruvaru komemorira progon svećenika iz Slovenije 1941. te da se predstavi lik svećenika Vinka Munde, koji je u tom gradu bio četiri godine župni vikar i u Spomenici župe ostavio zanimljive zapise o spomenutom događaju. Raspravljalo se i o izgradnji župne crkve u novoj daruvarskoj župi sv. Antuna Padovanskog, koja bi uskoro trebala započeti.

Pomoći novokapelačkom Domu

Prije ovih susreta biskup je 20. svibnja primio brodsko-posavskog župana Danijela Marušića sa suradnicima. Biskup ga je upoznao sa župama koje se nalaze na području njegove županije, s nastojanjima Biskupije na socijalnom polju, te s obnovom razorenih crkvenih zdanja, među kojima je i očekivani početak gradnje žu-

pne crkve u Staroj Gradiški. Razgovaralo se i o problemima s kojima se susreće Dom umirovljenika sv. Vinka u Novoj Kapeli, podružnica Doma umirovljenika iz Slavenskog Broda, koju vode Marijine sestre. Župan je izrazio spremnost na suradnju s Biskupijom u onim pitanjima koja su od zajedničkog interesa te je obećao pomoć u rješavanju problema spomenutog Doma.

▲ Biskup Antun Škvorčević i daruvarski gradonačelnik Zvonko Cegledi.

ZAVRŠNA PRIREDBA UČENIKA KATOLIČKE KLASIČNE GIMNAZIJE U POŽEGI

Želimo biti prostor natjecanja u čovještvu

Piše: Silvija Ivanković • Snimio: Duško Mirković

zaslužuje da ga pozdraviš osmijehom“, tek je djelić mozaika spoznaja kojima su učenici proširili svoje znanje i obogatili svoje srce.

Učenju treba pristupiti i srcem

Osim što su pokazali što su tijekom školske godine naučili predstavljeni su i najuspješniji među njima koji su zastupali školu na natjecanjima. Ana-Maria Rotim osvojila je prvo mjesto na županijskom natjecanju iz matematike, Nora Tir iz kemije a Marko Taborski iz geografije. Na tome im je čestitao i biskup Škvorčević koji im je uručio prigodne darove.

– Veličanstveno je biti svjedokom nekih pobjeda, pobjeda u športu, pobjeda u znanju. Međutim, naša Klasična katolička gimnazija želi ponajprije

Gimnazijski zbor otpjevao je himnu *Gaudeamus*.

U prilogi završetka prve školske godine Katolička klasična gimnazija u Požegi priredila je u Dvorani sv. Terezije Avilske 19. lipnja završnu priredbu za učenike, profesore, roditelje i ostale građane. Na početku programa nazočne je među kojima bio i biskup mons. Antun Škvorčević pozdravio ravnatelj gimnazije vlč. Pavle Filipović.

Iskoristi svaki dan za dobro

– Stari zahtjev koji smo poslušali bio je - *carpe diem*, iskoristi dan, svaki dan iskoristi za neko dobro. Svjesni smo da

u proteklom razdoblju nismo bili sami. Imali smo pomoć. Ona nije bila u tome da nam se život učini lakšim nego kvalitetnijim – zaključio je ravnatelj zahvalivši ponajprije ocu biskupu na suradnji, podršci i riječima poticaja, roditeljima na njihovoj vjeri i potpori, profesorima na njihovu strpljenju i zalaganju te svima koji su svojim molitvama pratili njihov rast u spoznajama i iskustvu.

„Naučila sam da trebamo biti zahvalni što nam Bog ne daje uvijek ono što tražimo, da uvijek možeš za nekoga moliti kada nemaš snage pomoći mu na drugi način, da svatko koga sretnoš

biti prostor natjecanja u čovještvu – kako biti čovjek. Identitet naše gimnazije gradi se upravo na toj razini, na onom širokom, klasičnom, katoličkom obzoru. Ne uči se za školu, nego za život. Mnogo se toga uči razumski, ali još je dragocjenije ono što učimo srcem - znanje je to koje ponajviše opećuje naš ljudski hod. Važno je, stoga, srcem pristupiti učenju, srcem pristupiti jedni drugima - kazao je biskup i dodao kako su upravo prijateljstva, zajedništvo, radost, plemenitost, zanos, iskrenost ono najbolje što je ponio iz osnovne i srednje škole. Zahvalio je i čestitao učenicima na njihovoj hrabrosti i mladenačkoj otvorenosti, ravnatelju i svim djelatnicima na njihovoj toplini i plemenitosti, kao i roditeljima koji su s povjerenjem povjerali svoju djecu ovoj školi.

ODRŽANA KOMEMORACIJA ŽRTVAMA IZ DRUGOG SVJETSKOG RATA

Bože, hvala ti što smijem živjeti u Domovini koja je toliko natopljena krvlju

Piše: Tomislava Justić

U subotu, 21. svibnja na spomen obilježju Crni Potok, najveću stratištu stradanja Hrvata od komunističkih vlasti u našičkom kraju s kraja Drugog svjetskog rata održana je komemoracija na njihov spomen. Dan sjećanja započeo je polaganjem vijenaca predstavnika Grada Našice, našičkih udruga, ogranaka Udruge hrvatski domobran iz Slavenskog Broda, Osijeka, Valpova, Šibenika, Iloka, Orahovice, Slatine, Požege, Petrinje, Siska i Novog Marofa te predstavnici Časničkog kluba Posedarje, Hrvatskog društva političkih zatvorenika Đakovo, društva za obilježavanje ratnih i poratnih žrtava Virovitica te predstavnici susjednih općina i političkih stranaka.

Prigodne govore održali su predsjednik našičke Udruge ratnih veterana »Hrvatski domobran« Željko Tomić i gradonačelnik Krešimir Žagar. Svetu misu za sve stradale predvodio je našički gvardijan fra Dragutin Bedeničić u koncelebraciji s Goranom Mitrovićem, župnikom u Velemirovcu, Matom Tokićem, župnikom u Bokšiću, Tomislavom Vučuro, župnikom iz Crnca, fra Tonijem Dodićem i fra Ferdinandom Posavcem, župnim vikarima u Đurđenovcu i Našicama te Pejmom Oršolićem, župnim vikarom u župi sv. Luke Evanđelista u Našicama. – Bože, hvala ti što smijem živjeti u domovini koja je toliko natopljena krvlju. Sva

žrtva svih onih koji su bili prije nas ako je učinjena i prihvaćena kao žrtva u ljubavi ona je tada dionik Isusove žrtve na križu. Zato danas molimo na ovome mjestu za sve one koji nisu možda umirali u toj ljubavi, za sve one koji su možda otišli nespreni, za sve duše u čistilištu da im Gospodin bude blag sudac – rekao je, između ostaloga, našički gvardijan.

Organizatori održavanja komemoracije bili su Grad Našice, Župa sv. Antuna Padovanskog, našička Udruga ratnih veterana »Hrvatski domobran«, Udruga hrvatskih branitelja »Hrvatski sokol«, našički Ogranak Matice hrvatske i Udruge za hrvatsku povjesnicu.

VOĆINSKE POBJEDNIKE U KVIZU ZNANJA IZ VJERONAUKA PRIMIO BISKUP

Pobjednici posjetili bolesnu Martinu u Zagradu

Piše: Ivica Žuljević • Snimila: s. Karolina Mićanović

Biskup dr. Antun Škvorčević primio je 26. lipnja u Biskupskom domu u Požegi pobjednice vjeronaučnog kviza znanja na ovogodišnjem hodočašću djece osnovnih škola Požeške biskupije u Voćin. Pobjednice su iz katedralne župe sv. Terezije Avilske u Požegi: Iva Grgić, Andrea Baričević, Mihaela Benčić, Matea Tomašević i Petra Lovrić. U njihovoj pratnji bio je župnik Marko Pišonić i vjeroučiteljica s. Karolina Mićanović.

to svetište šezdesetih godina protekloga stoljeća, da ga je don Luka Depolo, urednik Malog koncila, upoznao i proširio na cijelu Crkvu u Hrvata. Istaknuo je da se raduje što se vjeronaučni kviz kao voćinska posebnost održao do danas i da se od utemeljenja Požeške biskupije on održava svake godine na toj razini. Poželio je izvrsnim učenicama da ostanu uvijek vjerne Isusu Kristu i postignu još mnogo životnih uspjeha.

Martina se jako obradovala

Vjeroučenice su biskupu ispričale kako su im se u posjetu Martini u Zagradu pridružili i voćinski pobjednici u graničaru iz njezine župe Bučje zajedno sa župnikom Ignacijem Fostačem. Prenijele su biskupu kako se ona silno obradovala zbog njihova pohoda, kao i molitvi na hodočašću u Voćinu te što će uskoro moći primiti sakrament potvrde. Martina je inače bila redovita hodočasnica u Voćin.

Hodočasnički dar

Biskup im je čestitao na pobjedi i uručio svakoj od njih svoju biskupsku medalju i prigodne knjige. Zahvalio im je što su ispunile zadaću koju im je povjerio te su nedavno posjetile Martinu Rukavinu, osmoškolku iz Zagrada, koja je protekle godine na putu u pleterničku školu nastradala u nesreći kada su se otvorila autobusna vrata te se još uvijek liječi od zadobivenih posljedica. Predale su joj novčani iznos od 5000 kuna, koji su na biskupov poticaj skupili učenici osnovnih škola na svom ovogodišnjem hodočašću u Voćinu. Biskup je među ostalim podsjetio pobjednice kako je kviz vjeronaučnog znanja u Voćinu započeo s dječjim hodočašćima u

Osmašica Martina Rukavina (sjedi), nastradala u školskom autobusu krajem prošle godine, silno se obradovala posjeti vjeroučenika.

U POŽEGI ODRŽAN SUSRET MLADIH ŽUPNIH SURADNIKA

Budite postojani u svjedočenju svoje vjere

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

zvanja te tinejdžerskih veza. Istovremeno se odvijao malonogometni turnir u kojem je sudjelovalo 12 ekipa, a najbolja je bila ona iz požeške Župe sv. Ivana Krstitelja. U popodnevnom dijelu u požeškoj katedrali održan je meditativno-molitveni glazbeni program te misno slavlje koje je predvodio generalni vikar mons. Josip Klarić u koncelebraciji sa svećenicima. On je mlade upozorio kako se svuda oko nas nalaze zavodljive šarene laže koje se uvijek predstavljaju dobrima, spasenjskima, obećavajućima, a na kraju čovjeka ostavljaju praznima, kao ruševinu, bez identiteta.

– Bog od početka čovjeka želi povesti putem svjetla, istine, mira, dobrote, putem nečega što će zadovoljiti njegov život. Ako to itko traži u životu onda to traže mladi. Na tom putu velika pomoć je Isusova majka Marija – istaknuo je mons. Klarić.

▲ Dan mladih završio je euharistijskim slavljem u požeškoj Katedrali.

U organizaciji Povjerenstva za mlade Požeške biskupije u Požegi je 24. svibnja održan Biskupijski dan mladih koji je prije svega okupio mlade koji su aktivni u svojim župama kao najbliži suradnici župnika u pastoralu mladih. Na početku susreta predvođeni molitvu sve ih je pozdravio generalni vikar biskupije mons.

Josip Klarić istaknuvši kako se nada da će ovaj susret pomoći njihovom duhovnom rastu.

Mladi su potom imali prilike sudjelovati u pet različitih i zanimljivih radionica koje su vodili svećenici, vjeroučitelji, liječnici, bračni par i psiholozi na temu ovisnosti, braka, vjeroučiteljskog poziva, svećeničkog i redovničkog

Generalni vikar je zatim podsjetio na Isusovu žrtvu koja je podnesena za spasenje čovjeka. Za razliku od mnogo toga što se danas mladima nudi kao vrijednost, Isus Krist i njegova prolivena krv nikako ne mogu biti ni obmana ni šarena laža, nego samo istina i jedina prava vrijednost života.

– Ustrajati u tim vrijednostima koje nam nudi Isusu Krist nije lako, tu ima i znoja i poteškoća, ali znamo da je to jedini put koji vodi prema životu vječnom. Budite postojani u svjedočenju svoje vjere pred vašim kolegama, budite im sol zemlje i svjetlo svijeta – poručio je mons. Klarić.

◀ Mladi su se okušali i u malom nogometu.

Hodočašće u Lurd

DRUGO HODOČAŠĆE VJERNIKA POŽEŠKE BISKUPIJE U LURD O 150. OBLJETNICI GOSPINA UKAZANJA

Piše: Ljiljana Marić • Snimili: Vesna Milković, Ivica Žuljević, Ljiljana Marić

Oko sedamsto hodočasnika Požeške biskupije predvođeno biskupom Antunom Škvorčevićem od 13. do 18. svibnja hodočastilo je u Lurd u povodu 150. obljetnice Gospinih ukazanja u tome francuskom svetištu. "Rijetko je u kojoj zemlji s tolikom ljubavlju prihvaćeno štovanje Gospe lurdske kao u Hrvatskoj. O tom svjedoče brojni njezini kipovi i lurdske špilje u našim crkvama, domovima i na drugim mjestima a još više vjernici koji se danas rado oko njih okupljaju. To svjedočite i vi, koji ste se u velikom broju pridružili drugom hodočašću Požeške biskupije u Lurd. Ondje je Marija 150 godina mnogim ljudima posredovala Božje svjetlo, probudila vjeru, nadu i ljubav prema Isusu Kristu i njegovoj Crkvi, pružila utjehu žalosnim srcima, darovala zdravlje bolesnima. Nije malen broj onih koji su se u Lurd obratili, pronašli ponovno svoju dušu, ustali iz mlakosti, ozdravili od duhovnih rana. Krenuli smo, dakle, na mjesto susreta čovjeka s Bogom", poručio je požeški biskup vjernicima na početku hodočašća u vodiču koji su dobili kada su krenuli na šestodnevni hodočasnički put.

Na putu prema Lurd hodočasnici su se zaustavili u srednjovjekovnom Avignonu, sjedištu istoimene nadbiskupije gdje su 14. svibnja u ranim ju-

tarnjim satima sudjelovali na misnom slavlju koje je u tamošnjoj katedrali predvodio prepošt Stolnog kaptola mons. Josip Devčić.

HODOČASNIČKO MISNO SLAVLJE U BAZILICI BEZGRJEŠNOG ZAČEĆA

Pronađimo svoje mjesto u dijalogu

Mi, tako jednostavni ljudi iz naše hrvatske domovine, počesto ranjeni u srcu, ali i na tijelu nosimo puno toga što je teško u životu, ali dragocjeno je da Bog računa s nama i da upravo danas Marija poput onoga dana, 11. veljače 1858. godine, želi i našem srcu pristupiti i povjeriti nam ono što Bog želi u nama i s nama – istaknuo je biskup Škvorčević.

Hodočasnici na prvom lurdskom misnom slavlju u bazilici Bezgrješnog Začeca BDM.

Gotovo svi su blagovali Kruh Gospodnji.

U Lurdu su vjernici svoje prvo hodočasničko misno slavlje imali u gornjoj bazilici Bezgrješnog Začeca, koje je 15. svibnja predvodio biskup msgr. Antun Škvorčević u koncelecijaciji s dvadesetak svećenika i redovnika.

– Prije 150 godina započeo je tihi dijalog između jedne djevojčice i Isusove

majke koji traje sve do danas, a u koje-ga se uključilo i hrvatsko srce kroz tolika hodočašća, ali i pred onim lurdskim špiljama u našoj domovini. Mi smo kao predstavnici Požeške biskupije došli u Lurd pred Isusovu majku iskazati joj odanost, pažnju i poštovanje. Želimo danas ovdje otvorenih srca za nebo, potaknuti Marijnim pozivom, povjeriti sebe Isusu Kristu, jedinom spasitelju čovjeka. Neka Marija naše srce puno radosti života, ali i onih tjeskoba i nada položi na oltar i uključi u žrtvu svoga sina Isusa i pomogne nam da u našoj hrvatskoj domovini i Požeškoj biskupiji unatoč svemu znamo biti Božji ljudi, vjerni Isusu Kristu – poručio je na početku slavljia biskup Škvorčević.

Dragocjeno je što Bog računa s nama

U homiliji biskup je zapitao što je to tako dragocjeno u Lurdu da bi trebalo razumjeti pameću a još više srcem, odnosno što je to tako dragocjeno što je Marija smatrala da treba povjeriti, ne velikim mudracima i

važnim ljudima onog doba, nego maloj Bernardici, malom i bezazlenom djetetu iz siromašne obitelji. Marija povjerava Božje nau-me i potiče da se oni ostvaruju. Može li mala Bernardica pomoći da se Božja stvarnost događa snažnije ovdje na zemlji, zapitao je dalje biskup te odgovorio da je Marija u to sumnjala, ne bi Bernardici ni pristupila.

– Mi, tako jednostavni ljudi iz naše hrvatske domovine, počesto ranjeni u srcu, ali i na tijelu nosimo puno toga što je teško u životu, ali dragocjeno je da Bog računa s nama i da upravo danas Marija poput onoga dana, 11. veljače 1858. godine, želi i našem srcu pristupiti i povjeriti nam ono što Bog želi u nama i s nama. Marijino je služenje tijekom svih vremena bilo u tome da ljude upozori, potakne i pozove da budu pozorni za Isusovo djelo, da postanu njegovi suradnici, odnosno, da ne ostanu na stranputici života - objasnio je biskup. Što je Lurd, upitao je dalje biskup i odgovorio da je Lurd jednostavna žena sklopljenih ruku s krunicom. Ono što je Marija činila u dvorani Posljednje večere kada je sklopila ruke i molila s Isusovim učenicima izmolivši im dar Duha Svetoga, to Marija i danas neprestano čini u Crkvi. To je njezina uloga.

U molitvi se događa blizina Boga i čovjeka

– I mi smo došli u Lurd sklopiti ruke i zajedno s njome i s malom Bernardicom moliti da i nas čvršće i dublje zahvati snaga odozgo pa da budemo poneseni u svom životu, ne težinom našeg smrtnog postojanja, nego spašenom snagom Uskrsa kojom se pobjeđuje zlo i grijeh. Crkva ne postoji nigdje drugdje nego samo ondje gdje se moli i gdje se u molitvi otvara prostor za nebo. Marija je ovdje, u Lurdu s malom Bernardicom otvorila francusku zemlju, ali i sav svijet za Boga na tako jednostavan način – molitvom. Toj molitvi pridružili su se i drugi, a to se moliteljsko zajedništvo proširilo na milijune kroz 150 godina. Molitva je upravo ta snaga u kojoj se događa uvijek iznova blizina Boga i čovjeka, neba i zemlje i kroz koju čovjek postaje dionik Božjeg života - kazao je bi-

koji je Marija započela s Bernardicom

skup koji je upozorio kako počesto u svom životu nemamo vremena za uzimanje Božje hrane.

Najhranjivija Isusova stvarnost među nama je euharistija

Njome se hranimo u molitvi, u misi, osobito kada slušamo Božju riječ. Najhranjivija Isusova stvarnost među nama je euharistija koju blagujemo u svetoj pričesti. Postoji velika napast, upozorio je biskup, i u našim pojedinačnim životima i u našim obiteljima da negdje drugdje tražimo sigurnost, radost i sreću u životu. Marija nas uvijek iznova poziva da se hranimo Božjom hranom. Na ovom hodočašću, dodao je, želimo u srcu prebirati o svome životu, o tome što je u njemu najvažnije kako bi naši koraci koje činimo svaki dan u svome životu bili koraci koji idu s Bogom.

– Želim vam da u dijalogu koji je Marija započela s malom Bernardicom u Lurdu, da u njemu i vi pronađete svoje mjesto i svrstate se s onima iz cijeloga svijeta koji dolaze ovamo da bi bili dionici velikog moliteljskog zajedništva slušatelja Božje riječi. Marijo, Isusova majko, ti nas sve vidiš, poznaješ i razumiješ naše srce, ti znadeš najbolje sve naše nevolje, budi s nama i slušaj naše osjećaje srca i naše vapaje te ih prenosi svome sinu Isusu da svatko od nas s ovog mjesta ode duhovno svjež i obnovljen – zavapio je u ime svih hodočasnika biskup Škvorčević.

Bazilika Bezgrešnog Začeca

Bazilika Bezgrešnog Začeca, sagrađena na kripti, otvorena je 1871. godine. Papa Pio IX. koji je proglasio dogmu o Bezgrešnom Začecu dodijelio joj je 1874. godine rang manje bazilike. Njegov lik se tim povodom nalazi na timpanonu glavnih ulaznih vrata. Na crkvenoj lađi, osvijetljenoj s dvanaest vitraja koji predstavljaju temu Bezgrešnog Začeca, nalazi se deset kapela čiji vitraji prikazuju povijest ukazanja i hodočašća. Bazilika, koju ukrašava dvadeset i jedan oltar, prima oko tisuću vjernika. Toranj ove bazilike izdiže se sedamdeset metara uvis i dominantna je točka cijeloga prostora.

OPROST ONIMA KOJI POSJETE LURD

Povodom 150. obljetnice Gospina ukazanja u Lurdu, papa Benedikt XVI. proglasio je opći oprost, a Apostolska pokorničarna 5. prosinca objavila je dekret o toj Papinoj odluci.

Opći se oprost svakodnevno podjeljuje vjernicima koji će u vremenu od 8. prosinca 2007. godine pa do 8. prosinca 2008. posjetiti, uz uobičajene uvjete, neka mjesta u Lurdu: župnu krstionicu u kojoj je krštena Bernardica; dom obitelji Soubirous, takozvani "cachot"; špilju Massabielle i kapelu u hospiciju u kojem je Bernardica primila prvu svetu pričest. Uvjeti za dobivanje oprosta su ispovijed i pričest. Osim toga, potrebno je moliti na nakanu Svetoga Oca te potpuno otkloniti dušu od želje za bilo kakvim grijehom.

Podsjetimo da je oprost opraštanje pred Bogom vremenite kazne za grijeh. Vremena kazna odnosi se na privrženost grijehu koja i dalje ostaje u čovjeku koji je pomiren s Bogom i kojemu je potrebno čišćenje, kako tijekom života, na odgovarajućem pokajničkom putu, tako i nakon preminuća, u čistilištu. Apostolska pokorničarna na koncu ističe kako bezbrojni niz čudesa vezanih uz zdravlje tijela i duha koja su se dogodila u Lurdu po zagovoru Djevice Marije očigledno pokazuje da je cjelovita svrha čovjeka dobro cijele osobe, tu na zemlji, i posebice u vječnosti spasenja.

POBOŽNOST KRIŽNOG PUTA NA BRDU IZNAD SPILJE UKAZANJA

Molimo da ni jedna hrvatska pat

Gdje god ima istinske, iskrene ljubavi tu je prisutna i patnja, istaknuo je na pobožnosti križnog puta biskup Škvorčević.

Po završetku misnog slavlja vjernici su, predvođeni biskupom Škvorčevićem i svećenicima, sudjelovali u pobožnosti križnog puta na brdu iznad Spilje ukazanja. Tijekom cijeloga križnog puta nošena je zavjetna svijeća Požeške biskupije.

Na početku pobožnosti biskup je kazao kako svatko od nas u svom životu nosi različite teškoće i križeve koje počesto sami ne možemo razumjeti, ali

sjedinjujući se s Isusom Kristom Sinom Božjim i njegovim patnjama, znamo iz vjere da naše patnje nisu besmislene, nego da imaju svoj duboki smisao. Njima nitko drugi ne može dati smisao, nego sam Bog i to onaj koji je patio i trpio s nama. Želimo se na ovom hodočašću, kazao je biskup, obnoviti i u toj svijesti da na svom putu nevolja i teškoća nismo sami. S nama je Isus Krist i pod križem njegova majka Marija.

Žrtva i patnja su utisnute u ljubav

Tijekom pobožnosti biskup je u prigodnoj propovijedi još jednom progovorio o zlu, patnji, trpljenju i smrti. Nema zapravo života, dodao je, bez patnje i trpljenja, a isto tako nema uspjeha u životu ako se ne 'oznojimo'.

– To znači da u patnji i trpljenju ima negdje nešto pozitivno, vrijedno i dobro. Nalazimo se u hrvatskom, ali i europskom povijesnom trenutku gdje je govor o čovjekovu napretku isključio žrtvu, patnju i trpljenje. Možemo li vjerovati da postoji neka budućnost u kojoj neće biti potrebno žrtve i patnje? Naime, žrtva i patnja su negdje duboko utisnute u ljubav, i gdje god ima one istinske iskrene ljubavi, tu je i patnja prisutna. Koliko je Bog za

nas trpio i patio kao čovjek samo zato što nas voli. Želimo si zato ovdje još jedanput izreći istinu o patnji iz vjere baš po križu i s križa Isusova koji je po njemu našu smrtnu sudbinu preobrazio u sudbinu spasenja – istaknuo je biskup Škvorčević.

Teški hrvatski križni putovi

Podsjetio je zatim kako su Hrvati tijekom svoje povijesti znali biti tražitelji istine baš pod križem Isusovim i u njegovu izranjenom krvavom licu, kao što je to učinila i Veronika. Tako veliki talijanski pisac Dante pamti da su 1300. godine na jubilejsko hodočašće u Rim došli i Hrvati o kojima u svojoj «Božanstvenoj komediji» pjeva kao o tražiteljima Božjega lica. To bogotražiteljstvo i to baš na teškim križnim hrvatskim putovima urodilo je, dodao je biskup, ljudima koji su životu pristupali duboko, a ne plitko. Upravo u toj dubini koja se događala u patnji, ali uvijek u povezanosti s križem Isusovim, krila se hrvatska snaga. Takvih je patnji bilo mnogo, od desetak tisuća poginulih na Krbavskom polju u 15. stoljeću do preteškog križnoga puta po svršetku Drugoga svjetskog rata i najnovijeg Domovinskog rata.

nja ne bude prezrena

◀ Po završetku križnoga puta kraj Spilje ukazanja biskup Škvorčević upalio je zavjetnu svijeću donesenu iz Požege. Dok se ona palila, hodočasnici su izrekli svoje zavjete i molitve, a u ime svih vjernika biskupije različitih staleža i dobi također je izrečena molitva. Zavjetna svijeća donesena je nazad i sada se nalazi u požeškoj katedrali kraj lika Gospe lurdске.

Da nitko tko se borio za slobodu ne bude prezren

– Kada se spominjemo tih naših hrvatskih križnih putova, katkada smo u sumnji je li se to sve skupa isplatilo? Oni koji su poginuli na križnom putu nisu ugledali slobodu, ali ugledali smo je mi. Hoće li se, međutim, ova naša sadašnja hrvatska sloboda izroditi pa postati nešto što ne poštuje više nikoga i ništa, nego samo ide za nekim boljitkom koji želi isključivo biti hedonizam bez patnje i trpljenja. Želimo ovdje moliti da nijedna hrvatska patnja ne bude prezrena od onih najdaljih do najnovijih u Domovinskom ratu, da nitko od

Hrvata koji se borio za hrvatsku slobodu, za dostojanstvo svoje zemlje, svoje obitelji, svoje osobno, nikada ne bude prezren niti predmetom nekih sudova koji prave račune i razračune, a da se ne zna za koga ni za zašto. Želimo ovdje iskazati poštovanje i zahvalnost svim onim žrtvama, prvo Isusovoj kojoj dugujemo vječno oslobođenje i spasenje, a onda svima onima koji su zagledani u križ Isusov voljeli slobodu i svoj narod te se žrtvovali dokraja. Gospodine Isuse raspeti na križu, tvojoj patničkoj božanskoj ljubavi povjeravamo sve svoje patnje kao i patnje svojih obitelji, svih onih koji u sadašnjem trenutku pate

zbog toga što u Hrvatskoj nema dovoljno poštovanja, života, međuljudskih odnosa i što još uvijek negdje ta naša hrvatska sloboda nije duhovno oslobođena. Znamo, Gospodine Isuse, kako je pod tvojim križem stajala Majka Marija tješiteljica, ona stoji i pod našim osobnim i narodnim križevima i zbog toga se osjećamo jačima – poručio je biskup Škvorčević.

Na kraju pobožnosti biskup je dodao da ovaj križni put, kao i cijelo hodočašće želi svakome od nas pomoći da u našim životima ono Božje ne bude mlako, nego da nam to Božje bude uvijek izvor snage, svjetla i radosti.

◀ Želimo ovdje iskazati poštovanje i zahvalnost svim onim žrtvama, prvo Isusovoj kojoj dugujemo vječno oslobođenje i spasenje, a onda svima onima koji su, zagledani u križ Isusov, voljeli slobodu i svoj narod te se žrtvovali do kraja.

U PROCESIJI S PRESVETIM OLATSRKIM SAKRAMENTOM I NA MOLITVI KRUNICE

Procesije s tisućama ljudi lurdska su posebnost

Među tisućama hodočasnika u procesijama su sudjelovali i naši hodočasnici moleći i pjevajući.

Utorak, 2. ožujka 1858. godine, prilikom trinaestog ukazanja Gospa je Bernardici povjerila jedan zadatak: »Idite i recite svećenicima da dođu ovdje na procesiju i da tu sagrađimo kapelu«. Idući dan ponovila je svoju molbu, ali lurdski župnik Peyramale kojemu je Bernardica prenijela poruku tražio je dokaz, odnosno da 'pojava' kaže svoje ime te da učini da ruže u špilji procvjetaju. Međutim, Gospa je tek 25. ožujka, za vrijeme svoga šesnaestog ukazanja otkrila: «Ja sam Bezgrešno Začeće».

Dvije procesije dnevno

Prva pak procesija koja je ispunila Gospin zahtjev organizirana je 4. travnja 1864. godine prigodom inauguracije kipa Djevice u špilji. Na procesiji se tada okupilo više od deset tisuća ljudi. Nakon toga prvog

hodočašća i procesije ubrzo su slijedila mnoga druga. U početku su sve procesije bile iste: vjernici se okupljaju ispred župne crkve i povorka prolazi kroz Lurd da bi stigla u špilju. Porast broja hodočasnika otežavao je njihov prolazak kroz grad. Tek je uređenje svetišta omogućilo procesijama da se šire bez poteškoća.

Izgradnjom kriptе koja je isklesana u stijeni Massabielle od 1863. do 1866. godine, a posebno bazilike Bezgrešnog Začea pojavile su se neke nove navike. Spontano se stvorila spona između mjesta na kojem se čuva Presveti oltarski sakrament i špilje na taj način što je svećenik u procesiji nosio posvećene hostije za pričješćivanje i blagoslov bolesnih koji su bili smješteni ispred špilje. Tijekom Euharistijskog kongresa 25. lipnja 1886. godine procesija s Presvetim oltarskim

sakramentom u kojoj je bilo devedeset tisuća vjernika po prvi put se zaputila tek napravljenim alejama na ravnici. Tijekom francuskog nacionalnog hodočašća, 22. kolovoza 1888. godine, Presveti oltarski sakrament pratili su od bazilike do špilje brojni vjernici noseći svijeće. Euharistijska procesija, kao ni u jednom drugom svjetskom marijanskom svetištu, u Lurdu je postala institucija hodočašća, odnosno bez nje hodočašća u Lurd jednostavno nema. Od tada pa sve do danas svako poslijepodne, od travnja do listopada, euharistijska procesija okupi se oko Veluma na livadi gdje je izložen Presveti oltarski sakrament kojeg zatim ispod baldahina nosi jedan od svećenika, predvoditelj obreda.

U toj procesiji u kojoj su posebno brojni bili bolesnici sudjelovali su i hodočasnici Požeške biskupije 15. i 16. svibnja predvođeni svojim biskupom Škvorčevićem. Procesija je završila u podzemnoj bazilici sv. Pija X. koja je izgrađena 1958. godine na stotu obljetnicu ukazanja.

Savršena snaga mira

Oba dana u večernjim satima hodočasnici su pošli na još jednu procesiju sa svijećama i na molitvu krunice. Dio desetice molio je i naš biskup Škvorčević na hrvatskom jeziku dok su naši pjevači poznatu marijansku pjesmu Ave Maria pjevali također na našem jeziku. Procesija u kojoj sudjeluju i brojni bolesnici kreće se dvjema alejama koje ulaze na trg Esplanade na kojem se nalazi bazilika Svete krunice ispred koje se moli krunica i gdje stoje pjevači iz različitih država svijeta koji su toga trenutka na hodočašću.

– Procesija je onaj dio hodočašća koji me najviše dirnuo i fascinirao. To je nešto što se ne može naći u drugim marijanskim svetištim. Posebno me je taknulo mnoštvo invalida, ali i volontera koji se brinu za njih. Čula sam da se godinama čeka kako bi se u Lurdu volontiralo. Dvije večeri sam sudjelovala u procesiji, a treće sam sa strane promatrala to silno mnoštvo vjernika iz cijeloga svijeta, kažu da je bilo oko 25 tisuća, koji su u savršenom miru i redu sudjelovali u toj procesiji. Osjetila sam da se taj mir diže sve do neba. To je jedna savršena snaga mira koja nikoga ne može ostaviti ravnodušnim. Kada to čovjek doživi, jednostavno nema više želja, osim da ostane u tom miru – kazala je o svojim dojmovima Đurđa babić, jedan od hodočasnica iz požeške župe sv. Terezije Avilske.

I u Lurdu s ponosom se isticala ljepota slavonske nošnje i nacionalna obilježja.

EUHARISTIJSKO SLAVLJE PRED ŠPIJOM UKAZANJA

Marija u Lurdu pozvala na snažno obraćenje

Iduće jutro, 16. svibnja dan je započeo euharistijskim slavljem pred Špiljom ukazanja u 6 sati koje je predvodio biskup Škvorčević u koncelebraciji s dvadesetak svećenika Požeške biskupije.

Evo nas na mjestu, kazao je u uvodnom dijelu slavlja biskup, gdje je prije 150 godina Isusova majka bila u razgovoru, ali još više u molitvi s malom Bernardicom. Želimo, dodao je, ovdje povjeriti svatko sebe njezinoj majčinskoj skrbi te moliti kako bismo bili budni u vjeri, žarki u ljubavi i neugasivi u nadi. Njoj želimo povjeriti sebe, svoje obitelji, svoj narod, a osobito svoju Požešku biskupiju da oстане vjerna u svojem poslanju koje joj je prije deset godina povjereno.

Obraćanje je velika ljudska šansa

U homiliji biskup je podsjetio na ukazanje Marije u Lurdu, ali i na ukazanje anđela Gospodnjeg Mariji prije 2000 godina, kada joj je prenio Božji naum da je izabrana postati majkom Sina Božjega. Marija je tada spremno rekla: "Neka mi bude kako ti hoćeš". Jednako je tako po svojem ukazanju potaknula Bernardicu, ali i toliko mnoštvo da kažu Bogu: "Da, neka mi bude kako ti kažeš".

– U tome je sva tajna Lurda. Ukazanje je uvijek djelo neba i kroz njega se svjedoči postojanje Božje suverene volje. U ukazanjima susrećemo silnu Božju veličinu s kojom se ne može manipulirati niti raspolagati ovdje na zemlji na naš način. Ovdje je Marija Bernardici u ruci učvrstila krunicu i potaknula je da moli. Molitva je naše trajno povezivanje ove strane života s onom Božjom. Marija je ovdje pozvala i na snažno obraćenje, kao što je to poticao i Isus Krist prije 2000 godina. Obraćanje je velika i radosna ljudska šansa. To znači da Bog nikada naš život nije zapečatio dok živimo ovdje, na zemlji. Dok nas poziva na obraćenje, uvijek računa s našom promjenom - poručio je biskup podsjećajući kako su to obraćenje mnogi doživjeli i u Lurdu te su svoj život uskladili s onim Božjim.

Ovdje nema magije nego samo Božje ljubavi

Biskup je zatim kazao kako ispred špilje šumi potok koji je nastao za Gospinog ukazanja i to tako što je Bernardici naredila da iskopa zemlju iz koje će poteći voda. Od tada do danas ta voda koju mnogi nose svojim kućama ili se u njoj peru teče. Nije Marija ovdje, kako je objasnio, tim činom poticala neku magičnu gestu, nego je i kroz ovu vodu podsjetila sve one koji su

Isusovi da su kroz krštenje uronili u njegovo otajstvo muke, smrti i uskrsnuća i da nema veće snage od one ljubavi koja je za nas išla na križ.

- Ovdje, u Lurdu susrećemo mnoštvo bolesnika. I mi smo ovdje donijeli brojne duhovne pa i tjelesne rane. Donijeli smo ovdje i svoje siromaštvo, svoje muke i nevolje ali i svoje nade. Što

ovdje očekujemo? Nema ovdje nikakve magije. Ovdje je prisutna Božja snaga ljubavi kojoj ponajprije treba povjerovati. Upravo to je Lurd, naše pročišćavanje u odnosu prema nebu, prema Bogu te prihvaćanje onostranosti. Lurd je mjesto gdje se neprestano čovjeka podsjeća kako on nije sveden na ono malo svojih muka i tjeskoba, nego je čovjek transcendentno, onostrano biće. Opasnost je da u suvremenom društvu zaboravimo na to te svoj i društveni život organiziramo na neke svoje mjere, a Bogu ne damo da on bude u našim životima u onoj veličini na koju nas je on pozvao – istaknuo je biskup pozivajući sve nazočne da upravo na takav način iskuse Lurd te da u svom srcu vide ono što je vidjela mala Bernardica, bolje i točnije stvarnosti koje su nam se dogodile u Isusu Kristu.

Samo na taj način, dodao je, iz Lurda se može otići blagoslovljen i ispunjen povjerenjem da Bog računa s nama. U ime svih biskup je na kraju zavapio Isusovoj majci da nam pomogne da s ovoga mjesta

Gospa se ukazala osamnaest puta

Gospa se maloj Bernardici u spilji Massabielle što znači «stara stijena» ukazala 18 puta, prvi puta 11. veljače 1858. godine. Zadnje ukazanje bilo je te iste godine 16. srpnja. Špilja ukazanja kompletno je uređena 1955. godine. Odmah po ukazanju razni su je obrtnici pokušavali volonterski urediti kako bi olakšali pristup izvoru. Danas postoje 34 fontane s jednostavnim slavinama smještene lijevo od špilje. U njoj, koja je istinsko srce lurdske svetosti, svakodnevno se služe misna slavlja. U njezinu središtu napravljen je oltar, a ispred nje bez prestanka gore svijeće, simbol odanosti hodočasnika pristiglih u Lurd.

HODOČASNIČKI JUBILARNI HOD U LURDSKOM SVETIŠTU

S Bernardicom na životnom i duhovnom putu

Župna crkva i krsni zdenac u kojem se krstila Bernardica.

Hodočasnici Požeške biskupije una-toč kiši, koja je jesenje sipila gotovo cijeli dan, u petak, 16. svibnja, krenuli su na jubilarni hod. Jedan od uvjeta potpunog oprostava upravo je sudjelovanje u jubilarnom hodu, odnosno posjet najvažnijim mjestima iz života svete Bernardice na kojima se određeno vrijeme treba zadržati u sabranosti i pobožnom razmatranju koje treba završiti s molitvom Oče naš, ispoviješću vjere te jubilejskom molitvom.

Od krsnog zdenca

Predvođeni biskupom Antunom Škvorčevićem i ostalim svećenicima vjernici naše biskupije krenuli su na gotovo trosatni hod koji je počeo u župnoj crkvi, u središtu grada, gdje se mala Bernardica 9. siječnja 1844. godine, dva dana nakon rođenja, krstila. Tu je, kako je kazao biskup Škvorčević, počeo njezin duhovni život. U crkvi se još uvijek čuva krsni zdenac u kojemu je ona krštena, a u kojemu se i danas nalazi blagoslovljena voda. Mnogi su svoju ruku stavili u vodu i prekržili se. Ovo mjesto svakom je hodoča-

Zatvorska samica u kojoj je jedno vrijeme živjela Bernardičina obitelj.

sniku poticaj da ponovno proživi svoje krštenje te se podsjeti kako je njime svatko do nas postao Božjim djetetom.

Bijeda i siromaštvo

Nakon župne crkve vjernici su krenuli prema zgradi Cachot (samica) u ulici Des Petits-Fosses. Riječ je zapravo o zgradi koja je služila kao pritvor. U jednoj sobici veličine 4,40 x 4 metra živjelo je šest članova obitelji Soubirous nakon što je otac koji je vodio mlin 1857. godine bankrotirao. Upravo iz te zgrade 11. veljače 1858. godine Bernardica se uputila u Massabielle po drva kada joj se prvi puta ukazala Gospa. I upravo je zato treća postaja jubilarnog hoda bila Špilja ukazanja, mjesto dubokog otajstva molitve i vjere. Tu u dubokoj sabranosti pred Gospinim likom toliki mole puni nade, ali i zahvalnosti za sve ono što su u životu primili.

Idealni hod završava u euharistiji

A ono što je u svom životu žarko željela primiti mala Bernardica bila je prva sve-

ta pričest. Primila ju je 3. lipnja 1858. godine prije zadnjeg ukazanja u kapelici starog gostinca, koji je sada bolnica, koji je četvrta i posljednja točka jubilarnog hoda. Idealni hod jubileja ne završava u razmatranju špilje, Gospa je ondje da nam omogući upoznati Isusa, da nas dovede k Njemu. Pravi smisao kršćanskog života jest euharistija, susret s Isusom, našim svagdanjim kruhom.

Kao dokaz sudjelovanja na ovom jubilarnom hodu hodočasnici su na svakom od posjećenih mjesta dobili naljepnicu koju su nalijepili na kartonski krug koji su nosili oko vrata, a koji će ih uvijek podsjećati na 150. obljetnicu lurdskih ukazanja, ali i na njihov životni hod kojemu uvijek cilj treba biti sjedinjenje s Isusom Kristom, našim Otkupiteljem i Spasiteljem. Na povratku iz Lurda hodočasnici su posjetili Hrvatsku katoličku misiju u Nici te baziliku sv. Antuna Padovanskog u Padovi gdje su sudjelovali na misnom slavlju.

MISA ZAHVALNICA ZA POŽEŠKE SREDNJOŠKOLCE

Pobjeda je zagarantirana samo u utakmici s Isusom

Piše: Josip Prološćić

U crkvi sv. Lovre 12. lipnja biskup msgr. dr. Antun Škvorčević predvodio je misu zahvalnicu za srednjoškolce grada Požege prigodom završetka nastavne godine. Na misi su sudjelovali učenici, profesori, pedagozi, vjeroučitelji i ravnatelji škola kako bi zahvalili Bogu za sve uložene intelektualne i duhovne napore, rad i nastojanja učenika i prosvjetnih djelatnika u protekloj nastavnoj godini. Misno slavlje uveličalo je pjevanje učenika Glazbene škole pod ravnanjem maestra Alena Kopunovića Legetina.

U homiliji biskup se osvrnuo na iščekivanje popodnevne utakmice između Hrvatske i Njemačke na europskom prvenstvu. Usporedio je ovu utakmicu s utakmicama koje svatko vodi tijekom ovozemaljskog života i sa životnom utakmicom, koju nam valja igrati u ekipi s Isusom pa je uspjeh i pobjeda već unaprijed zagarantirana. Vrijeme školovanja je utakmica u kojoj valja uložiti puno truda kako bismo

stekli znanja i vještine potrebne za daljnji život. Ovu utakmicu sa školskim obavezama valja dobiti. Biskup je istaknuo kako ne bi bilo dobro izgubiti važne utakmice u mladenačkoj dobi koje bi za posljedice mogle imati neuspjeh ostvarivanja svoje osobnosti i zanemarivanje talenata primljenih od Boga. Naglasio je kako škola pomaže pronaći odgovore na mnoga pitanja i služi stjecanju brojnih vještina. No, ne bi bilo dobro da dobijemo puno malih bitki i naučimo mnogo toga u školi na različitim područjima egzaktnosti, a ne pronađemo odgovore na ona najvažnija pitanja koja se odnose na smisao života svakog pojedinog od nas. Valja nam otkriti smisao postojanja, odgovoriti na životnu šansu koju nam je Bog dao kada je stvorio svakoga od nas. Biskup je istaknuo kako postoji osoba koja je dobila ključnu bitku sa životom, Isus Krist. On je pobijedio smrt. Svatko od nas može dobiti životnu utakmicu igrajući u ekipi s Isusom..

Snimio: Ivan Benić

Ministrantska župna suradnja

Suradnja ministranata župe Davor i virovitičke župe bl. Alojzija Stepinca nastavila se i ove godine. Pridružili su im se i ministranti voćinske župe koji su ujedno bili domaćini susreta održanoga 24. svibnja u odmoru Borik. Susret je započeo molitvom i nagovorom župnika domaćina, vlč. Mladena Štivina. Kako je susret uz duhovnu imao i rekreativnu stranu, nakon molitve po dvije ekipe ministranata iz svake župe istrčale su na nogometni teren. Slijedila je igra graničara za ministrante nižih razreda te igre spretnosti. Nakon hrabre borbe u skakanju u vreći, spašavanju utopljenih jabuka, plesu s balonima, brojnih uspona i padova, radosnih trenutaka i razočaranja, najspretnijima su se pokazali ministranti župe Davor koji su zaslužno odnijeli prvo mjesto. Oni najuspješniji za svoj su trud primili simbolične nagrade, a najvećim pljeskom nagrađen je Isus. Zahvaljujući Njemu, ministranti su se i okupili na tom susretu. (I. B.)

ODRŽAN SUSRET MINISTRANATA POŽEŠKE BISKUPIJE U VELIKOJ

Opečaćeni snagom Isusove ljubavi

Piše: Silvija Ivanković • Snimio: Duško Mirković
»Duhovna zvanja« bila je tema tradicionalnog susreta ministranata koji je održan od 22. do 24. lipnja u Pastoralnom centru sv. Augustina u Velikoj. Tri je dana na dnevnom rasporedu četrdeset i jednog ministranta iz desetak župa Požeške biskupije bila: molitva, pjesma, kateheza, zabava i druženje. Ministranti su sudjelovali u biblijskim, liturgijskim i glazbenim radionicama, prošetali su na Papuk i okupali se u veličkim bazenima.

Jako nam je lijepo ovdje. Jedini je nedostatak rano ustajanje – kazao je Filip Malčić iz Kuzmice, a Šimun Kvaternik, ministrant iz župe Bučje istaknuo je kako je posluživanje kod oltara prilika da budu bliže samom Isusu. Većina okupljenih ministranata učenici su koji su protekle školske godine pohađali sedmi ili osmi razred. »S tom starijom skupinom osnovnoškolaca pokušali smo malo dublje ući u problematiku duhovnog poziva i oraspoložiti ih da odgovore Isusu, ako prepoznaju da ih On zove. Puno je onih koji su se zamislili nad ponuđenim temama. Konačnu odluku preostaje prepustiti Duhu Božje milosti i vremenu«, kazao je voditelj susreta Danijel Engelman, povjerenik za Pasto-

ral ministranata, kojemu su u realizaciji susreta pomagali sjemeništarci Josip Augustinović i Mario Ivanko. Ministrante je posjetio i biskup dr. Antun Škvorčević i zahvalio im na njihovu doprinosu naglasivši važnost njihove službe. »Sveta misa djelo je samoga Isusa koji želi biti prisutan među nama svojom ljubavlju.

Vi ste na poseban način dionici tog djela Isusova, gledate ga izbliza, u vas ulazi snaga Isusove ljubavi na križu, njome ste opečaćeni. Molimo za vas, da nekoga među vama Isus pozove u svoju službu«, istaknuo je biskup i pozvao ih da u svom životu ostvare Božji naum. Ugodan razgovor zaključen je – sladoledom.

▲ Ministrante je na susretu u Velikoj posjetio i biskup Škvorčević.

ZVONIMIR ERGOVIĆ, PODUZETNIK IZ ŽUPE GOSPE FATIMSKJE U LUŽANIMA

Na svaki životni korak zazivam Božji blagoslov

Piše: Višnja Mikić • Snimila: Ivanka Herceg

Vruće lipanjsko poslijepodne prošlo se po lijepo uređenom i zelenom dvorištu obitelji Ergović u Lužanima. Hladovina tako godi, ali tu blagodat u trenutku našeg posjeta koristi samo Petar Ergović, koji je još 1973. g. osnovao obiteljski obrt „Ergo“. Sad malo odmara jer je sin Zvonimir preuzeo tvrtku i posao. Završio je posao samo pet minuta prije našeg dolaska. Supruga Silvana otišla je do škole, sin Tvrtko izronio je odnekud nasmijan, jedna djevojčica je na izletu, druga je „tu negdje“, baka Marija reducka nešto po kući. Mir, sklad, sve na svom mjestu.

Zajednička molitva

Iako smo „banuli“, kad bi trebalo malo odmarati, Zvonimir nas ljubazno dočekuje i pozdravlja, onako slavonski, široka srca. Ponosno priča o očevim počecima pa o širenju proizvodnje i asortimana na veći dio Zapadne Europe. Osnovna proizvodnja su klamerice – 75 tona mjesečno proizvodi se u tvrtci „Ergo“ i plasira u desetak europskih zemalja i regiju. Tu je i tiskara za vlastite potrebe i nešto za tržište iz proizvodnje ambalaže, zatim je tu i proizvodnja jastuka i jorgana od perja. Trideset zaposlenih, od općine Staro Petrovo Selo do Brodskog Stupnika, našlo je ovdje stalni posao i redovitu plaću. Zvonimir dosta vremena provodi na putu (i mi smo ovaj posjet morali odgoditi dok se vrati s jednog od brojnih putovanja), međutim, kaže kako svaki slobodan trenutak provodi s obitelji. Supruga Silvana radila je u početku u državnoj firmi, kasnije i ona prelazi u obiteljski obrt „Ergo“ pa je stalno blizu djece. Kad tata nije na putu, svi zajedno mole, pričaju o školi, o svemu što ih zanima. Više vremena ipak su s mamom, a kao i sva djeca posebno vole djeda i baku. Stoga Klara, Josipa i Tvrtko najradi-

IZ VJERE GRADI OBITELJ I TVRTKU

Kraj zvonika Gospe Fatimske, uz oca Petra – osnivača obiteljske tvrtke, Zvonimir je učio, a kasnije sam preuzeo 'kornilo' te osnovao obitelj. Svi rade, posao ide. Sa suprugom i troje djece Zvonimir živi svoju vjeru gradeći ne samo tvrtku nego i obiteljsko zajedništvo, ljubav, povjerenje i uzajamno pomaganje. Blagoslov je imati skladnu obitelj i dobro 'uhodanu' tvrtku. No, toga blagoslova sigurno ne bi bilo da Zvonimir i njegova obitelj u svemu što rade ne polaze od Boga kao temelja svojega života.

je „šmugnu“ djedu i baki, kod kojih uvijek ima nešto što djeca vole, pa se počaste, a ima i malo popustljivosti jer nisu strogi kao mama i tata. Imaju više vremena i uvijek su tu. Djedovo koljeno i bakino krilo – uvijek čekaju.

Nikada ne radimo nedjeljom

– Nikad ne radimo nedjeljom, vrlo, vrlo rijetko prekovremeno. Plaće su redovite, svi djelatnici uredno prijavljeni. Prema svima se nastojimo odnositi kao prema samima sebi, pošteno, odgovorno i s ljubavlju – kaže Zvonimir.

Unatoč obvezama, Zvonimir i Silvana uspjeli su prisustvovati i Bračnom vikendu prije par godina, to im je koristilo, pa su proširili krug prijatelja i na „vikendšaše“. Za vrijeme vizitacije župe Lužani biskup msgr. dr. Antun Škvorčević posjetio je tvrtku „Ergo“, fotografirao se s ovom obitelji, poklonio im monografiju o utemeljenju i uspostavi Požeške biskupije. To im je veoma draga uspomena.

Iako je u životu puno radio, Petar Ergović dosta vremena je proveo i u mjesnom

KUD-u »Graničar«. Unatoč obitelji, poslu i obvezama, kaže, mora čovjek imati prostor za druženje i odmor, a ako se uz to njeguju narodna baština, običaji i folklor, onda je to svakako korisno provedeno vrijeme.

Baka je zadužena za unučad. Svibanjske i listopadske pobožnosti provodi s njima u župnoj crkvi, kamo odlaze i nedjeljom, kad je na misi cijela obitelj.

Nakon razgovora prošetali smo s domaćinom Zvonimirom po pogonu. Skromno pokazuje svojih ruku djelo i sve što je sam uradio. Raduje se uspjehu, ali na svaki životni korak zaziva Božji blagoslov: na suprugu, djecu, obitelj, posao, na dane kad je odvojen od obitelji zbog neophodnih putovanja. Obitelj ga prati molitvom, a kad se vrati kući, toplo obiteljsko ognjište puno je radosti. Pitali smo kako danas pobijediti krize u braku, nerazumijevanja, trku, jurnjavu i neizostavno „nemam vremena“.

– Uvijek u braku bude problema, ali i kad je teško, treba „stisnuti zube“ i ne reagirati uvijek „na prvu“. Moramo tražiti zajedničke točke, gdje smo jaki i tu se međusobno pomagati, a ne tražiti samo slabosti i razmirice. Nigdje ne teče med i mlijeko, ali s Gospodinom se sve može. Uz Njegov blagoslov sve odolijeva kušnjama i napastima: i obitelj, i brak, i tvrtka jer „Ako Gospodin kuće ne gradi – uzalud se muče graditelji“, kaže evanđelje – poručuje Zvonimir.

Prema radnicima se nastojimo odnositi pošteno, odgovorno i s ljubavlju, kaže Zvonimir Ergović.

ŽUPA SVETOG LEOPOLDA BOGDANA MANDIĆA U POŽEGI U tri desetljeća djelovanja župa dala devet duhovnih zvanja

Piše: Silvija Ivanković • Snimio: Duško Mirković

Župa sv. Leopolda Mandića u Požegi jedna je od najbrže rastućih župa u našoj biskupiji. Od njezina osnutka do danas udvostručila je broj vjernika tako da ih sada broji oko šest tisuća. Svake godine, s iznimkom 2004., zabilježen je veći broj krštenih negoli umrlih. Činjenica je to kojom se župnik mons. Vjekoslav Marić s pravom diči te dodaje kako je za cijeloga svojeg svećeničkog vijeka redovito godinu zaključivao s većim brojem krštenika nego pokojnika.

Devet godina čekali dozvolu za gradnju crkve

– Prije 50 i više godina Župi sv. Terezije Avilske pripadalo je 24 sela pa je župom bilo teško upravljati. Na ideju da se Župa sv. Terezije podijeli i na taj način rastereti došao je župnik preč. Josip Dumić. Nadbiskup Franjo Kuharić poslao me stoga iz Požeških Sessveta, u kojima sam bio osam

godina, za supsidijara preč. Dumiću gdje sam trebao raditi na formiranju nove župne zajednice. Godine 1975. upravljen je prvi dopis Nadbiskupiji i tadašnjoj općinskoj vlasti kako bi se ishodilo lokacijsku dozvolu za gradnju crkve. Vlasti su se usprotivile misleći da župa nastaje isključivo oko crkve te su sve svoje snage upregli u nastojanju da se crkva ovdje nikada ne izgradi. Kupili smo kuću upravitelja ciglane i ondje služili svete mise i redovito održavali vjeronauk, iako uvjeti za to gotovo i nisu postojali - prostor je bio skučen, djeca su bilježnice držala na koljenima, klečala kad je trebalo nešto nacrtati. Ali broj je vjernika rastao. Lokacijska dozvola, nakon dugotrajnog dopisivanja i brojnih odlazaka vlastima, konačno je dobivena. Bitka je trajala devet godina, osam mjeseci i devet dana, a okončana je 1984., po završetku naše devetnice sv. Josipu. Na blagdan Sv. Leopolda Mandića, 12. svibnja, blagoslovljen je kamen temeljac, a crkva je izgrađena za nešto više od tri godine. Gradnju crkve pomagali su i brojni štovatelji sv. Leopolda iz cijeloga svijeta - od Švicarske, preko Kanade do Novoga Zelanda - zahvaljujući preporuci nadbiskupa Kuharića koja je bila objavljena u svim tadašnjim vjerskim publikacijama. Na blagoslov crkve bili su pozvani svi darovatelji. Bilo je više od tisuću uzvanika - kazao je mons. Marić koji je za svoga župnikovanja izgradio još i kapelu u Gornjim Emovcima te crkvu Milosrdnog Isusa na Sajmištu.

Nova crkva na Sajmištu

– Radovi su započeli na obljetnicu utemeljenja Požeške biskupije, 27. rujna 2003. Kamen temeljac blagoslovio je blagopokojni papa Ivan Pavao II. za svojega pohoda Osijeku i Đakovu. Na svetim misama koje se u Milosrdnom Isusu služe svake nedjelje te u prvoj polovici tjedna okuplja se velik broj vjernika - ističe župnik kojeg u crkvi redovito dočeka bar pet ministranata. Oni prije svete mise redovito mole krunicu.

U župi je od 1994. godine aktivna križarska organizacija, koja je već iznjedrila drugu mladu misu, jedna je djevojka položila privremene zavjete kod sestara karmelićanki na Vrhovcu, a četvero mladih studira na Katoličkom bogoslovnom fakultetu. Kroz križarsko društvo, koje se nadahnjuje na životu i

djelu bl. Ivana Merza, prođe dvadesetak mladih svake godine.

U tri desetljeća postojanja župa se gotovo udvostručila.

Ministranti prije mise mole krunicu

– Mladi križari koji se ovdje okupljaju vrlo su pozitivni. Na njih se uvijek može osloniti - ističe mons. Marić i dodaje kako je župa dosada dala ukupno devet duhovnih zvanja - četiri časne sestre i pet svećenika. Oko stola Gospodnjega, izmjenjuje se, ovisno o ritmu njihovih dnevnih obveza, tridesetak ministranata. Redovito se sastaju svake subote poslije svete mise, a prije nje mole krunicu za duhovna zvanja. U župi djeluju i dva zbora - dječji zbor koji vodi s. Mira Jelušić i zbor mladih u koji su uključeni učenici osnovne i srednje škole, a vodi ga Ana Komarić. Marljivi su i orguljaši, trenutno njih petero pod vodstvom s. Mire uči svirati orgulje. Djeci i mladima duhovni je rast ponuđen i kroz župski vjeronauk, koji se osim u župnoj crkvi, održava i u Novoj Lipi te u Marindvoru, a pohađa ga više od 700 djece.

– Još uvijek se mogu osloniti na svoje pamćenje pa znam reći djeci: Tvoj je tata to znao puno bolje od tebe! - s osmijehom dodaje osamdesetjednogodišnji župnik kojemu je u organizaciji i realizaciji obveza od velike pomoći i kapelan Stjepan Škvorc, povjerenik za pastoral mladih Požeške biskupije te spomenuta časna sestra.

Jedna od rijetkih župa koj ima svoj vrtić.

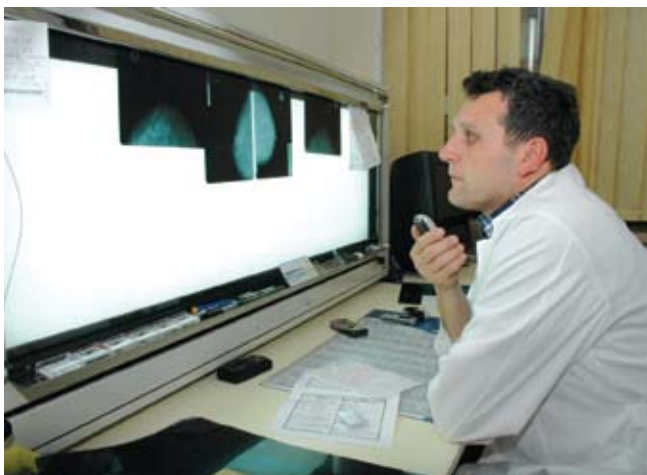
Bit je kršćanstva činiti dobro

Caritas Župe sv. Leopolda Mandića jedan je od najaktivnijih u biskupiji. Za vrijeme Domovinskoga rata, kad je pomoć bila najpotrebnija, nikoga nismo pitali koje je vjere ili kojem narodu pripada. Bit je kršćanstva činiti dobro, ističe župnik. Prije osam godina pri Župi je osnovan i vrtić koji danas pohađa 120 djece.

Obitelj Rendić iz Daruvara – primjer suvremene obitelji koja nije zaboravila vjeru i predanost Bogu

»U ovo burno vrijeme važno je ostati vezan uz Boga«

Piše: Vesna Milković • Snimio: Duško Mirković

Željko Rendić na radnom mjestu u pakračkoj bolnici.

Obitelj Željka Rendića iz Daruvara na prvi pogled liči tipičnoj hrvatskoj obitelji – muž i žena oboje zaposleni, djeca školarci, svi s mnogo obveza u stalnoj žurbi i s rijetkim zajedničkim trenucima. No, za razliku od mnogih drugih, ta obitelj je sačuvala zajedništvo, osjećaj međusobnog uvažavanja i poštovanja te ono najvažnije – vjeru i predanost Bogu.

– Kod nas je s vjerom i Bogom sve i počelo jer smo se supruga i ja upoznali na vjeronauku. Naime, 80-ih godina je u Pakracu, gdje smo tada živjeli, djelovala vjeronaučna zajednica. Tadašnji župnik Marijan Frančić je bio mlad čovjek s puno sluha upravo za mlade ljude pa nas je okupljao na molitvi i druženju. Najprije smo djelovali kao 'čopor', a s vremenom su se izdvojili čitači od onih, među kojima sam bio i ja, koji su bili zaduženi za glazbu. Jedan sam od osnivača banda *Vita nova* koji je najprije svirao i pjevao tradicionalne pjesme, a potom su se postepeno

Godišnji odmor prilika je da obitelj bude zajedno.

pojavili autorski radovi. Nakon tri godine smo kao čisti amateri uspjeli otići na Uskršfest u Zagreb. Moja supruga rođena je Zagrepčanka, ali njena obitelj ovdje ima korijene pa je i ona često dolazila kod svojih sestrični. Tako smo se upoznali i ostali zajedno do danas. Glazbom se bavim još i sada, vodim zbor mladih u našoj crkvi, iako sa 43 godine i nisam baš tako mlad – uz smijeh je zaključio Željko.

Svakodnevni razgovori

Željko Rendić je po struci liječnik i do prije šest godina je radio u općoj praksi. Potom je specijalizirao radiologiju i sada je zaposlen u ispostavi Doma zdravlja Bjelovarsko-bilogorske županije u Daruvaru. Supruga Lidija je trgovac, ali deset godina, zbog male djece, nije bila zaposlena. Sada radi na promociji knjiga i sama sebe naziva 'terenski komercijalist'. Željko i Lidija imaju četvero djece – Nikolinu (1991.), Filipa (1993.), Maria (1994.) i Dominika (1997.)

– Kada sam kao mlada gledala na TV priloge o ženama koje imaju obitelj i zaposlene su, mislila sam kako je to nemoguće no, sada vidim da ipak jest. Naravno, djeca mi, kako su odrasla, puno pomognu, iako tu i tamo moram poviknuti ili ih 'ucijeniti' korišćenjem kompjutera. Ipak, sve u svemu, dobri su i poslušni. Muž i ja ih nastojimo posavjetovati, svakodnevno razgovaramo s njima onako, usput, bez nekog posebno određenog vremena za ozbiljne razgovore, i mislim da za sada uspijevamo – ispričala je Lidija.

Željko u Domu zdravlja radi prijepodne, a dva puta tjedno poslijepodne odlazi na ispomoć u pakračku bolnicu. U

međuvremenu predaje i prvu pomoć na tečajevima za vozače. Lidija pak, radi poslijepodne a djeca, osim školom, bave se i športom – dvojica sinova treniraju odbojku, najmlađi nogomet dok je Nikolina posvećena knjizi. Zbog svega toga, obitelj se uglavnom okuplja kasno navečer. – Zajedno smo u prosjeku tri sata dnevno i to na kraju dana kada smo svi već umorni. Nije u tim uvjetima lako uskladiti šest različitih duša, svačije potrebe i želje, ali strpljenjem i tolerancijom koju vježbamo svaki dan uspije se sve napraviti – rekao je Željko.

Zajednički odlasci na svetu misu

Osim što su, usprkos mnogobrojnim obvezama, uspjeli uskladiti potrebe svoje velike obitelji, Željko i Lidija uspijevaju okupiti ih i u vjeri, u predanosti Bogu. – Nikolina je čitač u crkvi, Filip i Marko su ministranti, a Dominik kao najmlađi još je nekako po strani, vezan uz majku. No, svi zajedno smo obvezno na nedjeljnoj prijepodnevnoj misi u župnoj crkvi Presvetog Trojstva u Draugaru. Ukoliko dečki baš u to vrijeme imaju utakmicu na misu idu navečer, kada ja sa svojom skupinom pjevam. Mislim da je iznimno važno u ovo burno vrijeme, kad svi nekamo jure a mladima se s raznih strana šalju krive poruke, kao npr. da se na igrama na sreću može brzo i bez truda obogatiti, ostati vezan uz Boga.

U sredini u kojoj žive Rendićeve mnogi smatraju pravom uljuđenom, vjerničkom obitelji. – Nastojimo takvi biti no, da li smo supruga i ja uspjeli znat ćemo tek kad nam djeca dobiju kruh u ruke i ako postanu dobri i Bogu vjerni ljudi – zaključio je Željko.

Dobro se dobrim vraća!

Kako osnovati i sačuvati veliku obitelj, odgojiti dobru djecu i usto ostati vjeran Bogu, pitanje je na koje, kaže Lidija Rendić, nema jednostavnog odgovora. – Kad bi bar bilo pravila, sve bi bilo jednostavnije, ali svaki čovjek, svako dijete, svaka situacija je drukčija i važno je svemu tome svakog dana prilagoditi se. Najvažnije je, kad počne dan, nastojati ga privesti kraju kao čovjek. Uvijek imam na umu moto kojim je moja majka prošla kroz život: Dobro se dobrim vraća! Osmijeh ništa ne košta a kada vam ga netko uzvrati, shvatite kako je život ipak lijep – zaključila je Lidija.

VOĆINSKA CRKVA KAO PRVORAZREDAN PRIMJER OBNOVE U IZVORNOME DUHU

Jedinstven gotički spomenik sa znakom patnje i slave!

Piše: Sanja Najvirt • Snimio: Duško Mirković

Drevno svetište Gospe Voćinske, danas središnje marijansko svetište Požeške biskupije, gotovo je pet stoljeća stjecište utjehe i nade slavonskoga puka u kojemu se svjedočanstva vjere i kulture ovih prostora susreću nesvakidašnjom snagom i duhovnom karizmom. Crkva Pohođenja Blažene Djevice Marije, dragulj slavonske gotike i jedan od posljednjih prema istoku, pretrpio je u proteklih pola stoljeća dva teška razaranja, nakon kojih se to remek djelo staroga graditeljstva iznova dizalo iz 'pepela'. Spaljena 1945., na završetak je obnove u znatno skromnijoj inačici čekalo gotovo četiri desetljeća. Još ju je teža sudbina snašla početkom Domovinskoga rata kada je

agresorskim minama 1991. do temelja razorena. Kao nijemi svjedok ljudske mržnje i bezumna čina ostao je tek dio nekadašnjeg 27 metara visoka zvonika, no i ključni elementi potrebni da se crkva rekonstruira u izvornome gotičkom duhu.

Istovjetna izvorniku iz 15. stoljeća

Desetogodišnji radovi pod paskom tima uglednih stručnjaka primiču se kraju, a posao u kojemu predstoji delikatno uređenje interijera zdanja, vrhunac je obnove sakralne spomeničke baštine u nas. „Ona je potpuno istovjetna izvorniku jer smo za arheoloških istraživanja pronašli u podu očuvane originalnim kamenom označene kutove crkve. Rijedak je primjer faksimilne obnove prema dokumentima, fotografijama i očuvanim elementima“, ističe Božica Marić, stručni nadzor projekta obnove. Radilo se o izvornim materijalima i tehnikama pa je u samo zdanje ugrađeno više od 300 kubika ručno klesanog kamena.

Voćin uistinu podsjeća na staro gotičko gradilište iz kojega se velebna građevina pomalja iznova u čistoći samostanske franjevačke crkve s kraja 15. stoljeća kakva je bila. „To je u nas jedinstvena gotička građevina zbog svojega križno-rebrasta svoda u maniri češke vladislavske gotike. Uz tri bočne kapele tu je i naknadno dograđeno pjevalište uz zapadni zid koje je obnovom ponovno vraćeno. Dio elemenata rebara i profilacija u svetištu je očuvan što je olakšalo rekonstrukciju. Zidovi su građeni od lomljenog kamena iz obližnjeg kamenoloma, a kamena plastika oko prozora, trijumfalnog luka, portala i drugih dijelova zdanja klesana je iznova“, dodaje arhitekt, mr. Boris Vučić Šneperger.

Spomen na žrtve Domovinskog rata

Prema riječima mons. Josipa Devčića, voditelja biskupijskog Odbora za obnovu,

interijer crkve povjeren je eminentnim imenima suvremene umjetnosti u nas, poput akademika Šime Vulasa i Josipa Biffela, dok će kapele uz lađu crkve krasi ti djela velikoga slikara Ive Dulčića. Unutrašnjost će nositi duh recentne likovnosti koja do posljednjega detalja korespondira s gotičkom cjelinom građevine.

-Središnje veliko raspelo bit će od teške slavonske hrastovine, oltar i ambon od kamena, a u snažnoj kompoziciji svetišta bit će i svijećnjaci u poliranoj bronci, svaki posebno modeliran - pojašnjava bard modernog hrvatskog kiparstva Šime Vulas koji se u oblikovanju drži svojega sažeta, dramatikom prožeta izraza. Obnova voćinske crkve prvorazredan je primjer odnosa spram spomeničke baštine. „Dojam prostora koji je na mene ostavljen u Voćinu uistinu je veličanstven. Odgojena sam na mitu Varšave i oduvijek sam se divila narodu koji je u stanju iz pepela vratiti svoje uništeno, voljeno. U voćinskom svetištu ostala je sačuvana slika Madone koja će dobiti dostojan okvir u onom najboljem što suvremena hrvatska umjetnost danas može ponuditi“, istaknula je dr. Željka Čorak, povjesničarka umjetnosti, dodajući kako je voćinska crkva zaslužila snažan znak patnje i slave, kojemu će pridonijeti Vulasov umjetnički ansambl. „Njezinom obnovom želi se dostojan spomen postaviti i onima koji su za nedavnoga rata mučki ubijeni u voćinskome kraju, osobito onima koji su tragično stradali istodobno kada je razorena i sama crkva 13. prosinca 1991.“, kazao je požeški biskup mons. dr. Antun Škvorčević podsjećajući kako se prisutnost Božja u liku Gospe Voćinske i živo svjedočanstvo vjere u hodočasničkom hodu ovdje isprepliću snagom, kadrom zacijeliti duboke rane rata, stradanja i razaranja.

SASTANAK O IZGRADNJI CRKVE

U Biskupskom domu biskup dr. Antun Škvorčević primio je 9. lipnja članove Odbora za izgradnju voćinske crkve. Predsjednik Odbora msgr. Josip Devčić zajedno s arhitektom Borisom Vučićem i voditeljicom nadzora gradnje Božicom Marić izvijestio je biskupa o trenutačnom stanju izgradnje crkve i daljnjim planovima. Izražena je nada da će Ministarstvo regionalnog razvoja, šumarstva i vodnog gospodarstva dati obećanu novčanu potporu i da taj značajni objekt sakralne baštine u Slavoniji neće morati još dugo čekati da ponovno zasja u svom izvornom obliku.

Biskup je zahvalio članovima Odbora, dr. Čorak i kiparu Vulasu za nastojanja da voćinska crkva bude što dostojnije uređena. Posebno je istaknuo kako treba izbjeći svako pretjerivanje, da crkva u jednostavnosti i skladu bude mjesto sabranosti i molitve, dostojan spomen na sve one koji su zajedno s njom nastradali 13. prosinca 1991. godine. (I. Ž.)

BISKUPIJSKA ZAHVALA ORGULJAŠICI ELIZABETI ORIĆ IZ SLAVONSKOG Kobaša

Pedeset godina sviranja na Božju slavu

Snimio: Ivica Žuljević

Orguljašici je biskup predao povelju priznanja i zahvalnosti s plaketom.

Na svetkovinu Rođenja sv. Ivana Krstitelja, 24. lipnja u župnoj crkvi u Slavonskom Kobašu biskup msgr. dr. Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje prigodom proslave

zaštitnika istoimene župe. U koncelebraciji bio je domaći župnik i arhidakon Posavskog arhidakonata msgr. Mijo Dukić, dekan Novokapelačkog dekanata Antun Prpić, kancelar Ivica Žuljević, štivički župnik Mario Katić, oriovački župnik Zvonimir Marjanović, lužanski župnik Antun Capan, župnik iz Vrbove Stjepan Bakarić te domaći sin Josip Matanović, župnik u Valpovu.

Slavlje je bilo posebno svečano zbog dva razloga: podjela sakramenta svete Potvrde za pedesetak mladih i dodjela povelje priznanja i zahvalnosti s plaketom Požeške biskupije Elizabeti Orić za pedeset godina sviranja u župnoj crkvi. Posebnu čar slavlja predstavljali su krizmanici svi odjeveni u bogate slavonske narodne nošnje.

Biskup Škvorčević predstavio je u homiliji sv. Ivana Krstitelja kao čovjeka posebnog Božjeg nauma i poslanja. Podsjetio je krizmanike da je i svaki od njih

čudesan u svom rođenju, koje nisu mogli željeti, jedinstveni po svojoj neponovljivoj osobnosti, darovani baš u ovom trenutku svoje domovine, s Božjim poslanjem koje im valja izvršiti. Stoga ih je pozvao da poput sv. Ivana sebe prosuđuju polazeći od Božjeg nauma o njima, gledaju sebe očima vjere, te svoj smisao i sigurnost pronalaze u onoj ljubavi koja je išla za njih na križ.

Nakon popričesne molitve biskup Škvorčević je čestitao krizmanicima i potaknuo ih da svoje sposobnosti ugrade u život svoje župe, kako je to učinila Elizabeta Orić svojim pedestogodišnjim sviranjem na liturgijskim slavljinama. Biskup je podsjetio da ju je naučio svirati sadašnji zagrebački kanonik u miru msgr. Josip Klarić, koji će uskoro proslaviti pedesetu obljetnicu misništva u svom rodnom Kobašu. Potom je kancelar Ivica Žuljević pročitao Povelju priznanja i zahvalnosti a biskup joj uručio biskupijsku plaketu.

(I. Ž.)

GODIŠNJI ANTUNOVSKI KONCERT U POŽEŠKOJ KATEDRALI

Pobijedila ljepota glazbe

Zbor crkve sv. Lovre pod ravnanjem mo. Alena Kopunovića Legetina još jednom je oduševio požešku publiku.

Zbor crkve sv. Lovre u Požegi održao je svoj tradicionalni godišnji koncert u katedrali 12. lipnja, u predvečerje blagdana sv. Antuna. Na koncertu je uz svećenike i druge građane bio nazočan i biskup dr. Antun Škvorčević. Pod vodstvom dirigenta i orguljaša Alena Kopunovića Legetina zbor je u prvom dijelu koncerta istančanom pjevačkom osjećajnošću uz pratnju novih katedralnih orgulja izveo djela glazbenika iz devetnaestoga stoljeća: Magnificat Johanna Pachelbela, Cantique de Jean Racine i Maria, Mater gratiae Gabriela Fauréa, Domine, non secundum Césara Francka, Panis angelicus Camillea Saint-Saënsa, Ave, Maria Edwarda Elgara

i Variations de Concert, solo orgulje Josepha Bonnetta.

U drugom dijelu koncerta bila su izvedena djela a capella: gregorijanski koral Tota pulchra te isti himan Domenica Bartoluccija. Potom su otpjevana djela iz istočne liturgije: Vzidje Bog Nikolajia Rimsky-Korsakova i Angel vopijaše Mitropolita Filareta. Na programu su zatim, u zbornoj i u solističkoj sopranskoj izvedbi Marije Milinković, bili napjevi Negro spirituala: Were You There (arr. Ilaria Zuccaro), Swing Low (arr. Eva Toller), Down to the River Pray (arr. M. Noia), Looking for the Paradise (arr. Pedro Villaroig), Kumbaya my Lord (arr. Eva Toller).

Oduševljeni kakvoćom izvedbe glazbenih djela na koncertu slušatelji su nagradili pjevače i voditelja zbora dugim pljeskom. Na svršetku koncerta generalni vikar biskupije msgr. Josip Klarić zahvalio je pjevačima i čestitao biskupu Antunu imendan. Biskup je u uzvratnoj riječi istaknuo da je ove večeri Hrvatska pobijedila na europskom nogometnom prvenstvu u Klagenfurtu i dodao da je te iste večeri u požeškoj katedrali pobijedila ljepota, čiji su posrednici bili pjevači i svirači. Zahvalio je na čestitci za imendan i na daru glazbene ljepote. (I.Ž.)

Predstavljena knjiga fra Ivana Mikića

U utorak, 10. lipnja, u sklopu trodnevne pripreme za proslavu blagdana sv. Antuna Padovanskog u Našicama, u pastoralnom centru Emaus održano je predstavljanje knjige pokojnog našičkog župnika fra Ivana Mikića "Prijatelj na putu i molitvi – biblijska razmišljanja". U knjizi su sabrana fra Ivanova teološka razmišljanja o biblijskim tekstovima iz radioemisije "Za stol s Kristom" koja se od 10. veljače 1991. godine redovito emitira u programu Radija Našice.

Fra Ivan je bio svećenik koji je svojim homilijama ne samo tumačio Evanđelje nego ga je slušateljima nastojao usaditi u dušu da postane doživljeno i proživljeno – napisao je u predgovoru knjige fra Željko Železnjak, provincijal Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda.

Na predstavljanju knjige o vjerskom programu našičkog radija govorila je direktorica Katica Šimašek naglasivši kako taj program ima smisla samo ako u ljudima uspije stvoriti novog čovjeka, ne samo vjernika nego i onoga koji još ne vjeruje, čovjeka mira, ljubavi i praštanja.

O knjizi koja je izašla u nakladi Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda, Franjevačkog samostana u Našicama i Radio Našica govorili su i fra Tadej Vojnović, direktor Radio Marije u Srbiji i ravnateljica Zavičajnog muzeja Našice Silvija Lučevnjak. (T.J.)

VJERA I SPORT IDU RUKU POD RUKU, A NAŠA JE NOGOMETNA REPREZENTACIJA JEDAN OD NAJBOLJIH PRIMJERA ZA TO

Hrvatski nogometaši veliki su vjernici

Piše: Slaven Paponja

Posljednje veliko sportsko natjecanje, Europsko nogometno prvenstvo u Austriji i Švicarskoj pokazalo je najbolji način koliko su sport i vjera povezani. Naša nogometna reprezentacija, koja je dogurala do četvrtfinala, među osam najboljih europskih državnih selekcija, jedan je od najboljih primjera za to. Dosta njih nosi krunice oko vrata, ali i narukvice s likovima svetaca i Majke Božje.

Pletikosa se vratio vjeri

Teško je, pa i nezahvalno kazati tko je veći ili najveći vjernik od naših nogometaša. No, zajednički je zaključak kako se naši nogometaši ne stide svoje vjere. Vidljivo je to u svakodnevnom životu, prije, za vrijeme i poslije utakmice.

Prvi čuvar hrvatske mreže, Splitsanin Stipe Pletikosa, na privremenom radu u Moskvi, ne skriva kako ga je iz krize u koju je upao prije nekoliko godina spasila vjera.

– Tada sam osjetio poriv za okretanjem Bogu. Poslušao sam taj glas i zajedno sa suprugom Angelom otišao u Međugorje. Već na idućoj utakmici Hajduka dobrim sam igrama doprinio pobjedi. Poslije toga sam izašao iz krize i potpuno se vratio vjeri – priznaje Pletikosa, koji ispod vatrskoga dresa nosi majicu s Gospinim likom, što je cijeli svijet mogao vidjeti prošle jeseni na legendarnom Wembleju, kada su Hrvati slavili pobjedu nad Englezima u kvalifikacijama za Europsko prvenstvo. I nakon Europskog nogometnog

prvenstva Pletikosa je zajedno sa suprugom otišao tri dana u samostan kako bi se duhovno obnovio.

Narukvica sa svecima

Pravi hit među našim nogometašima postala je drvena narukvica s dvanaest mladih pločica na kojima su sličice Gospe, Isusa, anđela i svetaca. Većina naših nogometaša nosila ju je za vrijeme Eura, kao i

izbornik Slaven Bilić. Na igračima je niste mogli vidjeti jedino za vrijeme utakmice, zbog pravila koja brane nošenje nakita dok utakmica traje. Mladen Petrić i Ognjen Vukojević nosili su po dvije narukvice na desnoj ruci. Navijačima ispred televizijskih ekrana za vrijeme utakmice protiv Njemačke zasigurno nije promaknuo prizor u kojem u kojemu naš izbornik ljubi predmet koji mu je netom prije ispao na travnjak. Bio je to medaljon s likom pape Ivana Pavla II. Koji uvijek nosi uza se, kao i medaljon s likom sv. Ante te križić iz Lurda.

Vjera je pomogla i Ivanu Klasniću, kojemu je malo tko davao izgleda u povratak nogometu, nakon dviju transplantacija bubrega.

– Hvala svima koji su tada molili za mene, za moje ozdravljenje. Vjerovao sam prije, a sada vjerujem još više – kaže Klasnić, koji se nogometu vratio na najbolji način, postigavši dva pogotka na Euru.

Svećenici prate klubove

No, Hrvati nisu jedini vjernici u sportu. Čine to i sportaši drugih nacija, negdje više, negdje manje. U nekim državama svećenici prate nogometne klubove. Posebno je to izraženo u Italiji i Španjolskoj. U gotovo svim talijanskim klubovima svećenik redovito dolazi igračima, na raspolaganju im je za razgovor, ispovijed, služenje mise. I neki su se hrvatski klubovi počeli javljati s takvim željama.

▲ Hrvatska nogometna vrsta zadivila je igrom, ali i svjedočenjem vjere.

KMNL

Pobjednik župa bl. A. Stepinca iz Novske

Ovogodišnji je pobjednik Katoličke malonogometne lige (KMNL) Požeške biskupije, koja se igra već četvrtu godinu, ekipa župe bl. Alojzija Stepinca iz Novske. Drugo mjesto pripalo je ekipi pakračke župe, a treća je ekipa župe sv. Leopolda Mandića iz Požege. Na nacionalnoj završnici održanoj u Zagrebu našu je biskupiju predstavljala malonogometna ekipa Novske. Iako nisu postigli zapažen rezultat, za svaku je pohvalu naslov osvojen za *fair play*. Zaslužili su ga, objasnio je voditelj ekipe i kapelan Stjepan Vuk, jer nisu dobili ni

jedan žuti i crveni karton, nisu se svađali sa sućem i igračima protivničke ekipe te nisu psovali niti imali isključenja.

Dubravko Kotorac iz Pakraca, voditelj biskupijskog KMNL-a ističe da je zadovoljan ovogodišnjom ligom u kojoj je sudjelovalo 11 ekipa, ali se isto tako nada da će ih iduće godine biti više. U cijelu ligu čiji je cilj, kako napominje Kotorac, da se kroz sportsko druženje i natjecanje promiču kršćanske vrijednosti, bilo je uključeno dvjestotinjak ljudi, uglavnom djece i mladih. (H. T.)

Pet godina novogradiškog ogranka Hrvatske katoličke udruge medicinskih sestara i tehničara

Pomažu da Božja riječ dopre do bolesničke postelje

Piše: Višnja Mikić • Snimila: Ivanka Herceg

Novogradiški ogranak Hrvatske katoličke udruge medicinskih sestara i tehničara u Požeškoj biskupiji obilježio je 21. lipnja petu obljetnicu djelovanja. U prostoru vjeronaučne dvorane novogradiške župe Bezgrešnog začeća Bl. Djevice Marije upriličen je prigodan program. Pozdravljajući nazočne vlč. Danijel Englman, novogradiški kapelan i duhovni savjetnik Udruge, među ostalim, istaknuo je kako je svaka katolička udruga značajna jer pomaže da vjera dopre dalje, a u konkretnom slučaju do bolesnika.

– Sestre su te koje pripreme bolesnike da budu raspoloženi za Riječ Božju, za pomirenje s Bogom, za primanje utjehe i duhovne snage koju svećenik nosi po sakramentima Crkve. Članovi Udruge djelujući na ovaj način i sami rastu u vjeri i struci, a kroz duhovne obnove nastojimo im pomoći da svojim životom i riječima što bolje svjedoče Isusa Krista - rekao je vlč. Englman.

Predsjednica Udruge Dragica Kvočić predstavila je zatim pet godina njihovog

djelovanja. Na teškoće smo nailazili i u samoj bolnici od radnih kolega koji su sa skepsom gledali na nas. U početku je na misama u bolničkoj kapelici bilo od dvoje do petero pacijenata, ali sada je situacija potpuno drukčija. Bolesnici imaju prigodu i za sakramente po bolesničkim sobama, a puno ih je više nazočno misnim slavljinama. Da je Udruga potvrdila smisao postojanja svjedoči i činjenica da je u

prošloj godini za vrijeme liječenja u našoj bolnici 679 bolesnika pristupilo i primilo svete sakramente. Kada se uzme u obzir da se radi o bolnici sa svega 160 kreveta spomenuta činjenica doista nije zanemariva - rekla je predsjednica Kvočić.

Obilježavanje obljetnice završilo je misnim slavljem u bolničkoj kapelici Uzvišenja svetog Križa koju je predslavio vlč. Englman.

U Novoj Gradiški i Požegi gostovao Dječjački župni zbor iz Bavorske

Pjevali na godišnjem klanjanju katedralne župe

Piše i snimio: Ivica Žuljević

Na svetkovinu Pedesetnice, 11. svibnja Požegu je posjetio Dječjački zbor župne crkve sv. Magdaline iz Herzogenauracha u Bavorskoj sa

svojim župnikom Helmutom Hetzelom. Zbor je došao u posjet Novoj Gradiški, svomemu gradu partneru, gdje je bio gost grada i župe Bezgrešnog Začeća BDM.

Mlade je pjevače iz Nove Gradiške u Požegu dopratio župnik Perica Matanović. U crkvi sv. Lovre goste je pozdravio biskup dr. Antun Škvorčević, protumačio im povijest ovog dijela Hrvatske te ih upoznao s Požeškom biskupijom.

Toga se dana u požeškoj katedrali održavalo i godišnje klanjanje župe sv. Terezije Avilske pred Presvetim te je večernje euharistijsko slavlje predvodio biskup Škvorčević, a pjevao je zbor iz Herzogenauracha. Biskup je u uvodnom pozdravu istaknuo da je prisutnost vjernika iz Njemačke jedno od živih svjedočanstva kako Crkva, počevši od Pedesetnice, govori različitim jezicima i kako je u Duhu Svetom jedno tijelo iznad svih granica. Na svršetku slavlja biskup je zahvalio mladim pjevačima iz Herzogenauracha što su svojim glasom, srcem i molitvom učinili prisutnom u Požegi Isusovu Crkvu koja živi u Njemačkoj, a svi nazočni nagradili su ih snažnim pljeskom.

Mato Nosić o knjizi »Gostoprimstvo Katoličke crkve prognanim slovenskim svećenicima u Požegi«

Knjiga koja zblizava hrvatski i slovenski narod

U okviru novopokrenute edicije BIBLIOTHECA HISTORICA DIOECESIS POSEGANA kao prva svjetlo je dana ugledala knjiga »Gostoprimstvo Katoličke crkve prognanim slovenskim svećenicima u Požegi (1941.–1942.)«. Autor joj je požeški biskup msgr. Antun Škvorčević. Nastala je na temelju predavanja koje je o prognanim svećenicima i njihovu boravku u Nadbiskupskom požeškom konviktu održao na tribini 9. veljače 2007. godine. Povijesne studije ovakvog temata rijetke su. Nije to neobično. Notorna je činjenica da je prošlost Katoličke crkve od 1945. g. za javnost bila tabu tema. Crkva je nosila krimele nikad dokazanih grijeha, svrstana u sivu zonu ideoloških klasifikacija pa je o njoj bilo u pozitivnom smislu, blago rečeno, neuputno pisati.

Vrijedni povijesni izvori

Kao što je to slučaj u Požegi i povijesni izvori bili su praktično nedostupni. Prethodno ustanovivši Dijecezanski arhiv i sabravši (zapravo spasivši) s različitih mjesta brojnu arhivsku građu o prošlosti naše Mjesne crkve, biskup Škvorčević je imao dobru osnovu za svoje pisanje. U ovom slučaju to je povijesna građa požeškog Nadbiskupskog konvikta o boravku prognanih slovenskih svećenika u toj ustanovi od sredine godine 1941. do veljače 1942. godine. Tu su i drugi izvori, među kojima posebnu vrijednost ima Spomenica daruvarske župe u kojoj je opsežniji zapis prognanog svećenika Vinka Munde.

Knjiga je nevelika. Obuhvaća nešto više od stotinjak stranica od kojih se oko dvije trećine odnosi na autorov tekst. Sljedeću cjelinu, koja se organski naslanja na autorovu studiju, čine preslici dokume-

nata – osnovni postav izložbe otvorene na spomenutoj tribini - te fotodokumentacija susreta požeškog biskupa i nadbiskupa Mariborske nadbiskupije dr. Krambergera na tribini, na kojoj je predavač uz autora knjige, biskupa Škvorčevića, bio i dekan Bogoslovnog fakulteta u Ljubljani dr. Bogdan Kolar, zaključno s fotosima zajedničkog euharistijskog slavlja za spašene živote prognanih slovenskih svećenika na Stepinčevo – sljedećega dana. Knjiga koja je opremljena svim potrebnim znanstvenim instrumentarijem i na ovoj – grafičkodizajnerskoj razini vrlo smišljeno, gotovo simbolično, prati naznačene sadržajne cjeline.

Preispitivanje stereotipnih stavova

Mada autor skromno, nepreuzetno ističe ciljeve koje je želio ostvariti pisanjem ove studije, u njoj se kao u svakoj pravoj knjizi otkrivaju i širi domašaji. Ona na nenametljiv način oslikava pridonos spašavanja ljudi koje je poduzela naša Crkva i blagopokojni nadbiskup Alojzije, spiritus movens cijelog tog zamašnog procesa sažetog u Kristovoj riječi »Ono što učinite jednom od najmanje moje braće, meni ste učinili«.

Naime, valja istaći da je u požeškom Konviktu broj svećenika kulminirao u srpnju 1941. (132), ali da se nadbiskup Alojzije zajedno s ljudima hrvatske Crkve zauzeo za mnogo veći broj prognanika (preko 350) smještenih na različita mjesta Nadbiskupije. Pred njima je uvijek naglašavao da su oni u Hrvatskoj samo privremeno te da će on, koji nije persona grata režima, za njih, ako treba, stati i pred zid. Sedmorici iz toga mnoštva žalost, mada je išao ministru Artukoviću, tražio prijam kod Pavelića, nije uspio pomoći. Bijahu mučki ubijeni u Jasenovcu, što je izazvalo njegovu znamenitu javnu osudu cijelog režima.

S druge pak strane, s obzirom da je nadbiskup za organizaciju pomoći morao imati i privolu vlasti, knjiga omogućuje određeno preispitivanje stereotipnih stavova glede društvenog stanja i djelovanja pojedinih odgovornih ljudi u tom režimu.

Najučinkovitija obrana od optužbi

Danas, kad je kod pojedinaca koji se deklariraju antifasistima, a u stvari su anakronični izdanci totalističkog jednoulja, Katolička crkva još uvijek na optuženičkoj klupi, ova je knjiga za takve optužbe najučinkovitija obrana. Bez mržnje i predumi-

K R Š T E N J A

Snimio: Ivica Žuljević

Krštena Nika Risović

U župnoj crkvi sv. Roka u Virovitici biskup dr. Antun Škvorčević krstio je 7. svibnja Niku, šesto dijete u obitelji Antonija i Olgice Risović. Biskup je čestitao supružnicima Risović i izrazio poštovanje i zahvalnost za primljeno šesto dijete. U homiliji je podsjetio kako se u ne tako davno doba u Slavoniji smatralo zemlju baštinom koju se ne smije dijeliti te su obitelji, da se izbjegne ta opasnost, imale jedno ili dvoje djece. Istaknuo je da se i danas materijalno stanje pojedine obitelji postavlja gotovo kao jedini kriterij u pristupu životu. Supružnici koji vjeruju Božjoj baštini života kao konačnoj našoj sudbini, naglasio je biskup, očituju to i radosnim prihvaćanjem brojne djece. (I. Ž.)

šljanja autor s pomoću povijesnih izvora sve slaže na svoje mjesto. Objektivnost i povijesna istina autorov je vrhovni kriterij.

Provodna je nit isticanje uloge našeg blaženika Alojzija, njegovih suradnika, ljudi u samom požeškom Konviktu, kao i njihov duboki humanizam koji se ogleda u razumijevanju položaja udomljenih prognanika. To su ljudi koji se po djelima prepoznaju. I ova je knjiga rezultat takvog djela, vrjednija od stotina polemika koje bismo vodili s neistomišljenicima.

Biskup Škvorčević otvorio je znanstveni prostor malo istraženom području novije prošlosti naše Crkve i njezinoj ulozi u proteklih stotinjak godina.

Zar nije velika sreća i radost osjetiti zblizavanje dvaju mjesnih crkava, njihovih poglavara, prezbitera, dvaju katoličkih naroda koje je prouzročila zajednička patnja? I to je jedna od najsnažnijih poruka ove knjige.

Zajedništvo

GLASNIK POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIVAČ I IZDAVAČ Biskupski ordinarijat Požega
GLAVNI UREDNIK Mato Nosić
UREDNIČKI KOLEGIJ Ivica Žuljević, Josip Krpeljević, Ljiljana Marić, Mato Nosić, Pavle Primorac, Višnja Mikić
LEKTOR Višnja Hudeček, Silvija Ivanković
GRAFIČKA PRIPREMA Tomislav Koščak
TISAK Denona d.o.o., Zagreb
ISSN 1846-4047
ADRESA UREDNIŠTVA Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega
Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295
e-mail: pbzajednistvo@gmail.com

Za lurdsku špilju sama napravila Bernardicu

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Tihomir Ivčetić

U svom duhovnom kutu pred lurdskom špiljom – objašnjava Marija koja već sada uživa u molitvi pred likom Gospe lurdske u svom dvorištu.

Uz špilju već je posađena i nezaobilazna ruža penjačica žute boje, iste kao što je i u Lurdu. A u njezinom dvorištu osim ruža različitih boja koje često nosi u bolničku kapelicu raste još četrdesetak vrsta cvijeća.

U njemu uživa i njezin suprug koji je zadužen za košnju trave te njezini unuci, ali i sin Saša, mladi svećenik Požeške biskupije kada navrati roditeljima. Cvijeće ne raste samo u Marijom dvorištu nego zahvaljujući njezinom likovnoj nadarenosti česti je motiv na oslikanim staklenim bocama koje su završile u mnogim zemljama svijeta, kao lijepa uspomena iz Požege.

Medicinsku sestru Mariju Pavljek, inicijatoricu i dugogodišnju predsjednicu požeškog ogranka Hrvatskog katoličkog društva medicinskih sestra i tehničara od napornog i stresnog posla u hitnoj službi Opće županijske bolnice u Požegi odmara rad u njezinom malom vrtu i cvjetnjaku. Nije to, kaže, samo hobi već ponajprije ljubav. Od niza stambenih zgrada u Vukovarskoj ulici u Požegi već izdaleka za oko će svakom prolazniku 'zapeti' upravo njezina zgrada zbog lijepo uređenog okoliša, a onima rijetkima koji uđu u dvorište zgrade zadiviti će bogatstvo boja, cvjetova, a često i mirisa. Upravo u tom cvjetnom raju Marija je ove godine odlučila 'posaditi' najljepši cvijet – lurdsku špilju.

– Kako nisam mogla u Lurd odlučila sam Lurd dovesti u svoje dvorište. Uz moje nacрте i sugestije majstor je napravio kameni dio špilje od kamena iz obližnjeg kamenoloma u Vetovu. Bernardicu sam sama napravila jer je nigdje nisam mogla naći, a kip Gospe Lurdske kupljen je u našem marijanskom svetištu u Voćinu. Kada zbog bolesti ne budem mogla ići u crkvu, onda ću sjediti i moliti se

MARIJA ILIČIĆ IZDALA PRVU ZBIRKU POEZIJE

Prema brdu blaženstava

Prva zbirka pjesama Marije Iličić «Prema brdu blaženstava» u nakladi Župe sv. Augustina biskupa iz Velike predstavljena je u sklopu manifestacije Čuvajmo običaje zavičaja 30. svibnja u Velikoj. O pjesničkom izričaju 53-godišnje Marije, koja pjesme piše od mladosti, govorila je urednica zbirke prof. Sumbulka Marić. -Autorica u noj progovara o najvećim vrijednostima našega života: o vjeri, ljubavi i domovini. Kroz četiri tematska ciklusa: Uspavana Slavonija, Nemirni zvuci, Utjeha naša i Zrno ljubavi, potvrđuje se samo činjenica da ništa nije malo što stvara ljubav, da se ljudski život sastoji od sitnica, ali da sam život u cjelini nije sitnica – istaknula je prof. Marić.

Dvije pjesme iz ove zbirke već su uglazbljene. Prva je Gospa od utjeha, koja je postala himna veličkog prošteništa Gospe od utjeha. Uglazbio ju je prijašnji velički župnik Perica Matanović, a drugu slavonske tematike uglazbili su velički tamburaši.

Među onima koji su govorili Marijine stihove na predstavljanju bio je i donedavni velički župnik msgr. Josip Klarić, generalni vikar biskupije. Dodao je da je župa odlučila biti nakladnik jer želi promicati i kulturna dobra, a kako se kroz pjesme provlači vjerska i patriotska tematika to je bio dodatni razlog. Marija koja je svoj radni vijek odradila kao kuharica često je župniku bila na pomoći kod većih slavlja i različitih susreta u župi. Inače je i članica Molitvene zajednice sv. Juraj u selu Radovancima gdje i živi. Na početku knjige svoju zahvalu izrekla je dragom Bogu koji ju nadahnjuje te Blaženoj Djevici Mariji kojoj je posvetila svoj život. Zbirku je posvetila ljudima koji su oplemenili njezin život, Slavoniji te svojoj obitelji koju pored supruga čini i petero djece, od kojih je jedini sin Marko student Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Zagrebu. (Lj. M.)